

KUNSTHAL CHARLOTTENBORG

*Afgang 2025, Det Kgl. Danske Kunstakademis
Billedkunstskoler / MFA Degree Show 2025, The
Royal Danish Academy of Fine Arts, School of
Visual Arts.*

Søren Arildsen

Nivetha Balasubramaniam

● Kristoffer Bech

Stella Beling

Karim Boumjimar

Ribka M. Pattinama Coleman

Katja Crevar

Hannibal Dahl

Astrid Edith

Alda Mohr Eyðunardóttir

Nadia Gueddouh

Lucille Groos

Seraina Grupp

Frej Volander Himmelstrup

Noah Holtegaard

Roj Kart

Andrej Kiripolsky

● Jonas Marcel Kolecki

Tilda Lundbohm

Oscar Lyons

Vinícius Maffei

Anne Holm Nielsen

Signe Ralkov

Jakob Rekve

ihsan saad ihsan tahir

Valdemar Bisgaard Thomsen

Adam Varab

Ellinor Åslund

Kurateret af / Curated by Mariam Elnozahy

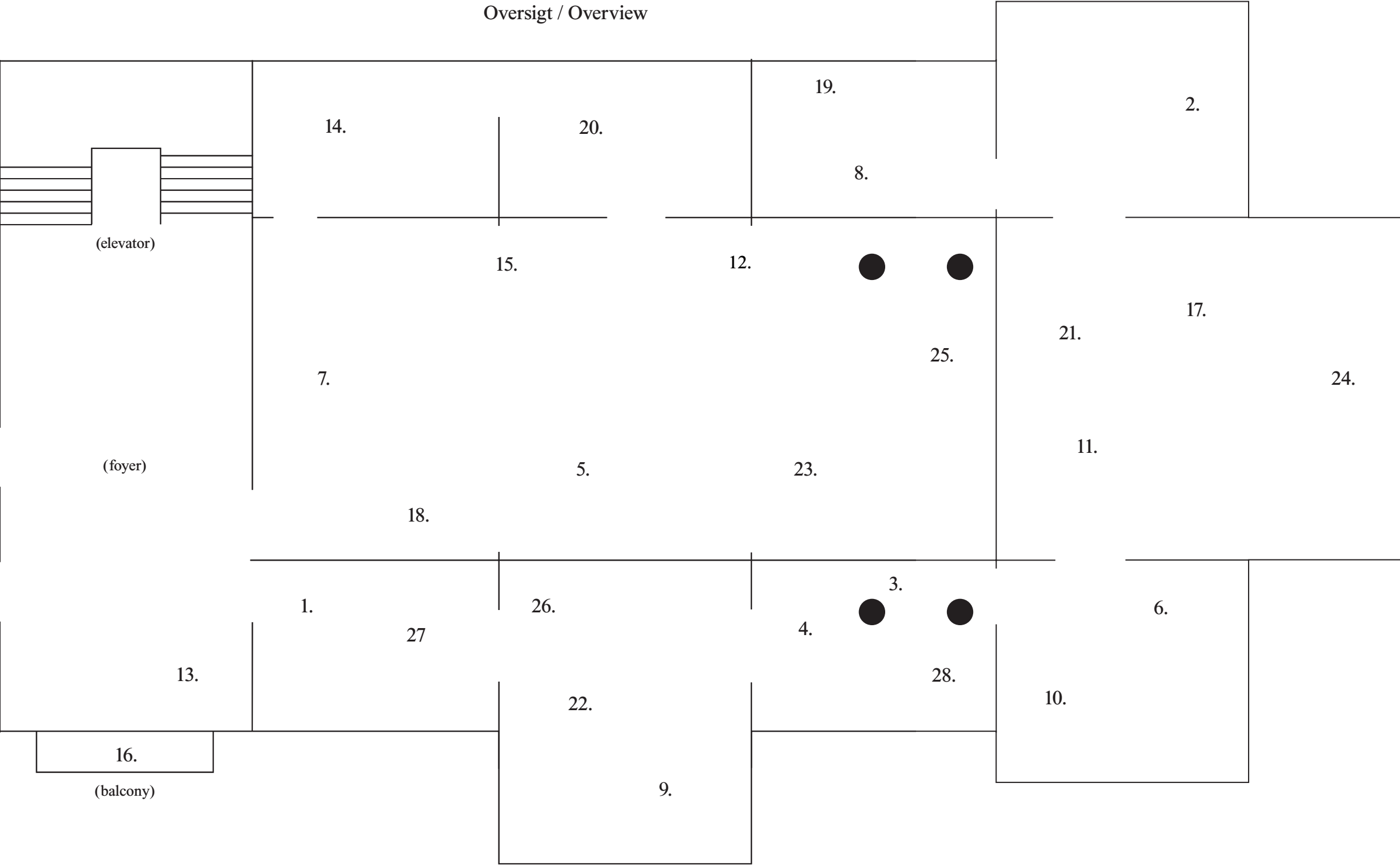
Introduktion af Mariam Elnozahy ... 4

Introduction by Mariam Elnozahy ... 6

1. Søren Arildsen	9
2. Nivetha Balasubramaniam	11
3. Kristoffer Bech	13
4. Stella Beling	15
5. Karim Boumjimar	17
6. Ribka M. Pattinama Coleman	19
7. Katja Crevar	21
8. Hannibal Dahl	23
9. Astrid Edith	25
10. Alda Mohr Eyðunardóttir	27
11. Nadia Gueddouh	29
12. Lucille Groos	31
13. Seraina Grupp	33
14. Frej Volander Himmelstrup	35
15. Noah Holtegaard	37
16. Roj Kart	39
17. Andrej Kiripolsky	41
18. Jonas Marcel Kolecki	45
19. Tilda Lundbohm	47
20. Oscar Lyons	49
21. Vinícius Maffei	51
22. Anne Holm Nielsen	53
23. Signe Ralkov	57
24. Jakob Rekve	59
25. ihsan saad ihsan tahir	61
26. Valdemar Bisgaard Thomsen	63
27. Adam Varab	67
28. Ellinor Åslund	69

Kolofon / Colophon 71

Oversigt / Overview

Introduktion af kurator Mariam Elnozahy

Jeg har lært meget af de studerende, der udstiller på dette års afgangsudstilling. Selvom hvert atelierbesøg var kort, delte vi personlige historier og vi diskuterede deres præstationer, prøvelser og frustrationer. Jeg oplevede, at mange af dem jonglerede familieliv, forældreskab, jobs, forpligtelser, men stadig formåede at finde tid til at arbejde på atelieret. Der er ingen tvivl om, at de studerende arbejder målrettet på at fremme deres kunstneriske praksis. Og derfor er disse praksisser både modne og kultiverede. Men de er også blot en begyndelse.

Det er en umulig verden, vi bebor. Men ingen kunstnerisk skaben er – eller har måske nogensinde været – uden restriktioner. En stor del af kunstnerne er i deres værker optaget af materialet, og de arbejder med former og værktøjer, der yder dem modstand. De kæmper med materialerne, forvrider, bearbejder og omdanner dem til noget helt særligt. Til dette års afgangsudstilling er der malerier, skulpturer, keramik, et diorama, et relief. Selv de film, der præsenteres, indeholder en materialitet.

En (tilbage)venden til den materielle form. Noget håndgribeligt midt i en verden af kunstige, virtuelle interaktioner. Det giver mig en følelse af fornyet energi. Jeg håber, at du har det på samme måde.

Her er en liste over ting, jeg har lært fra dette års afgangsstuderende:

- Jeg lærte, at keramik svinder 11% ind under brænding.
- Jeg lærte, at den største udfordring nogle gange er slet ikke at fremstille nogen form.
- Jeg lærte, at træ kan bøje.
- Jeg lærte, at kongen en gang imellem

passerer akademiet her.

- Jeg lærte, at sprog, når det forsvinder, kan erstattes af musik.
- Jeg lærte, at det danske sundhedssystem kan være racistisk, og jeg lærte vigtigheden af at advokere for politiske tiltag, der kan ændre det.
- Jeg lærte navnene på mollukanske bjerge.
- Jeg lærte, at den lille havfrue er en smuk transmand.
- Jeg lærte at betragte en sovende haj.
- Jeg lærte at lytte til færøske kvinder.
- Jeg lærte, at HRL-dukken, man bruger på hospitalet, er en model af en anonym pige, der druknede i Seinen.
- Jeg lærte, at det ultimative kunstneriske redskab er tid.
- Jeg lærte om moderskabet som en transformerende oplevelse.
- Jeg lærte, hvor stor en kraft ikke-lineære fortælleformer besidder.
- Jeg lærte, hvordan man afkoloniserer ved hjælp af farve.
- Jeg lærte, hvad der går tabt, når en hel industri reduceres til aske.
- Jeg lærte, at barndomsminder kan genskrives af større, politiske narrativer.
- Jeg lærte, hvordan man misbruger trylleord/
Jeg lærte en ny form for grammatik.
- Jeg lærte at se på et lærred og få øje på lagene bag overfladen.
- Jeg lærte, at man kan gifte sig med kunst.
- Jeg lærte, at keramikvaser kan bevæge sig som dansende mænd.
- Jeg lærte teksten til den engelske klassiker *Team Spirit*.
- Jeg lærte, at høns også kan blive forkølede.

Introduction by Mariam Elnozahy

I learned a lot from the students presented in this year's *Afgang*. Though the studio visits I had with them were brief, they shared intimate, personal stories and we discussed their accomplishments, trials and tribulations. I saw many of them juggling families, new parenthood, jobs, responsibilities, and still making time to be in the studio. No doubt, the students here put great effort into developing their artistic practice. As a result, these practices are cultivated and mature. Yet, they are also only a beginning.

It is an impossible world we all inherit. But no artistic production is – or, perhaps, has ever been – without constraint. In their artworks, many students have turned to the material, often working with forms and tools that push back against them. They wrestle with these materials, contorting and working them to make precious things. In this year's *Afgang*, we see paintings, sculptures, ceramics, a diorama, a relief. Even the films presented contain a materiality.

A (re)turn to the material form. Something tangible amidst a world of contrived, virtual interactions. I feel invigorated by that. I hope you do too.

Here is a list of lessons I learned from this year's graduating students:

- I learned that ceramics shrink 11% when fired.
- I learned that sometimes the biggest challenge is to produce no form at all.
- I learned that wood can bend.

- I learned that the King passes by here sometimes.
- I learned that language, when lost, can be replaced by music.
- I learned that the Danish healthcare system can be racist, and I learned the importance of advocating for policies to change it.
- I learned the names of Moluccan mountains.
- I learned that the Little Mermaid is a beautiful trans man.
- I learned how to watch a sleeping shark.
- I learned to listen to Faroese women.
- I learned that the CPR doll used in hospitals is modelled after an anonymous girl who drowned in the Seine.
- I learned that time is the most powerful artistic tool.
- I learned about the transformative experience of motherhood.
- I learned the power of nonlinear storytelling.
- I learned how to decolonise through colour.
- I learned what is lost when a whole industry is reduced to ash.
- I learned how to misuse magic words / learned a new grammar.
- I learned how to look at a canvas and see the layers behind the surface.
- I learned that one can marry art.
- I learned that ceramic vases can move like dancing men.
- I learned the lyrics to the classic song *Team Spirit*.
- I learned that chickens can get colds too.

Metropolis Melancholia
Foreverest
Dead-End Discotheque
24-Hour Flower Shop
 2024–25

Søren Arildsens kunstneriske proces er omhyggelig og præcis, nærmest matematisk – og alligevel er resultatet uforudsigeligt. Han omfavner glasurernes variabilitet. Når farverne først træder frem efter brændingen, er det som juveltoner, der dukker op, som følelser, der har været skjult under overfladen. Resultatet er drømmende kompositioner, der forener porcelæn og maleri – nogle gange figurative, andre gange abstrakte. Afslutningsvist indsættes det bemalede stentøj i behandlede trærammer, der ofte forstærker kontrasten i værkerne ved at fremhæve tomrummet omkring de fritsvævende scener, der afbildes.

Værkserien, der udstilles på *Afgang 2025*, er en refleksion over bylivet. Værker som *Dead-End Discotheque* og *Metropolis Melancholia* skildrer den skrøbelige tilstand af ensomhed, der kan mærkes i storbyens

menneskevrimmel. Scenerne har en filmisk kvalitet – som stillbilleder fra en længere historie, vi ikke kender til. Denne flygtighed gennemsyrrer Arildsens værker, hvor øjeblikke fastholdes og fremkalder den varme fornemmelse af en fjern erindring.

Som Arildsen selv udtrykker det: *"Jeg tror, at visse øjeblikke griber fat i én. Måske bemærker man det ikke i situationen, men underbevidstheden har allerede lagret dem. Og så vender de tilbage som midnatstidevand, der skyller ind og trækker én med ud igen."*

Søren Arildsen (f. 1996) dyrker historiske teknikker i sin kunst, men tilbyder samtidig et nutidigt perspektiv på hverdagens mysterier. I en praksis, der går på tværs af maleri, keramik og de mellemliggende krydsfelter, dykker kunstneren ned i temaer som tid, nostalgi og kollektiv erindring, og udforsker det komplekse forhold mellem historien og nutiden. Arildsen har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Metropolis Melancholia
Foreverest
Dead-End Discotheque
24-Hour Flower Shop
 2024–25

Søren Arildsen's artistic process is arduous, precise and mathematical; yet the result is unpredictable. He embraces the variability of glazes, allowing colour to reveal itself only after firing, jewel tones emerging like emotions coming to the surface. The resulting dream-like compositions – sometimes figurative, sometimes abstract – present a careful marriage of painting and porcelain. In a final step, he embeds the painted stoneware into treated wooden frames, often to enhance the contrast through the negative space surrounding the floating scenes depicted therein.

The series exhibited here for *Afgang 2025* is a reflection on city life. Works like *Dead-End Discotheque* and *Metropolis Melancholia* depict the fragile state of loneliness felt in big cities full of bustling people. The presented scenes feel cinematic; frozen film stills taken from a longer narrative we are not privy to. This ephemerality is present throughout Arildsen's work, which often captures fleeting moments and evokes the warmth of a distant memory.

In his own words, Arildsen adds: '*I believe there are certain moments that take hold of you; it might not be clear to you in the moment, but your subconscious has already bookmarked it. And it returns to you like a midnight tide, washing over you and pulling you back out.*'

Søren Arildsen (b.1996) is an artist who pays homage to historical techniques while offering a contemporary perspective on everyday mysteries. Working across painting, ceramics and the in-between realms, his practice delves into themes of time, nostalgia and collective memory, exploring the intricate relationship between history and the present. He holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Etniske Smerter / The Translator,
 (14:59 min.), 2024

Etniske Smerter følger den unge pige Naina, der pludselig må påtage sig rollen som voksen, når hun bliver en bro mellem sin syge mor og et sundhedssystem, der viser sig at være gennemsyret af strukturel bias. Da lægerne affejer hendes mors smerter som "etnisk smerte", tvinges Naina til at konfrontere den racisme, der findes i det danske sundhedsvæsen.

Danmarks tolkebyrpolitik har haft alvorlige konsekvenser – i flere dokumenterede tilfælde har misforståelser ført til dødsfald. *Etniske Smerter* er mere end en film; det er et politisk opråb, der blotlægger de menneskelige konsekvenser af institutionel racisme i sundhedssystemet. Filmen er blevet vist i Folketinget, i DR Aftenshowet og for medicinstuderende og hospitalspersonale, og den har modtaget en medicinsk pris for sin samfundsmæssige betydning.

Nivetha Balasubramaniam trækker på sine egne erfaringer som barn af tamilske immigranter og forener sydasiatiske og vestlige filmtraditioner i sine visuelt skarpe og socialt bevidste fortællinger. Inspireret af den afbalancering af det svære og det håbefulde, som man finder i indiske film, bringer hun en særegen narrativ tilgang ind på den danske filmscene. Med *Etniske Smerter*, der her præsenteres i udstillingsformat som en del af *Afgang 2025*, inviteres beskueren til at reflektere kritisk over de strukturer, der afgør hvilken adgang, mennesker har til sundhed, lighed og retfærdighed.

Filminstruktion: Nivetha Balasubramaniam
 Filmproduktion: Emma Lind og Katrine Dolmer
 Installation: Dilara Atceken
 Tekst: Olivia Turner Saul

Nivetha Balasubramaniam (f. 1994) er en dansk-tamilsk filminstruktør, der er bosat i København. Inspireret af energien og lyset i Kollywood-produktioner (indisk film), kombineret med underspilletheden i meget dansk drama, spænder hendes arbejde fra de *lager-than-life* øjeblikke i Kollywood til de stille historier fra en dansk forstad. Resultatet er en fusion af noget, der kan benævnes *Nivetha*-stilen. Hendes karakterer er farverige, men jordnære. Hendes stil er udpræget filmisk og til tider endda bombastisk. Hun søger at underholde, at røre sind og hjerter. Balasubramaniam har en bachelorgrad fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler og er uddannet som filminstruktør fra filmskolen Super16.

Etniske Smerter / The Translator,
(14:59 min.), 2024

The Translator follows Naina, a young girl who is forced into an adult role when she becomes the bridge between her sick mother and a healthcare system riddled with structural bias. When her mother's complaints are dismissed as 'ethnic pain', Naina confronts the racism present in the Danish healthcare system.

Denmark's translator fee policy has had fatal consequences, with documented cases where miscommunication led to loss of life. More than a film, *The Translator* is a call for political change, exposing the real-world impact of institutionalised racism in healthcare. It has been screened at the Danish Parliament, on national television (DR Aftenshowet) and for medical students and hospital staff, earning a medical award for its societal impact.

Nivetha Balasubramaniam draws on her own experiences as a child of Tamil immigrants, blending South Asian and Western cinematic influences to craft socially conscious, visually compelling narratives. Inspired by Indian cinema's ability to balance difficult themes with hope, she brings a distinctive storytelling approach to Danish film. Presented here in an exhibition format within *Afgang 2025*, *The Translator* invites viewers to engage critically with the structures shaping access to healthcare and justice.

Film by Nivetha Balasubramaniam
Film production by Emma Lind og
Katrine Dolmer
Installation by Dilara Atceken
Text by Olivia Turner Saul

Nivetha Balasubramaniam (b.1994) is a Danish Tamil film director based in Copenhagen, Denmark. Inspired by the light and energy of a Kollywood (Indian cinema) film mixed with the humanist restraint of a Danish drama, her work spans from larger-than-life moments of Kollywood to the quiet stories of a Danish suburb. The result is a fusion of what you could call *Nivetha* style. Her characters are colorful yet grounded. Her style is deeply cinematic and even bombastic at times. She seeks to entertain, to move minds and hearts. Balasubramaniam holds a bachelor's degree from The Royal Danish Academy of Fine Arts and graduated as a film director from the film school Super16.

Behold / Beholden (playground)
Behold / Beholden (backlight)
Behold / Beholden (curtain's thread)
Behold / Beholden (on pedestal)
2025

De fire storskalamalerier, som Kristoffer Bech præsenterer på *Afgang 2025*, udgør både performance og scene, hvor lys, farve og tekstur giver rytme til en dramatisk komposition. Hvert maleri er indrammet med træ fra en nedrevet legeplads – materialer til leg er her genanvendt til at skabe en performance. Dybrøde og mørkeblå toner dominerer lærrederne og skaber en spændt atmosfære, som en dunkel scene, hvor skikkelser træder frem og forsvinder igen. Lyset i maleriernes motiver opstår fra baggrunden, så skjulte nuancer gradvist afsløres og derefter overskygges af tungere lag.

Bech trækker på sin baggrund inden for musik og scenografiske installationer i sin undersøgelse af tilsløring og afsløring – både i teatret og i samfundet. Hans værker kredser om maskeringens psykologi, hvor maskerede figurer, skyggefulde øjne og overdækkede malingslag skaber et foruroligende spil mellem nærvær og fravær. Værkernes indre rytme opbygges på tværs af serien i et ildevarslende, drømmelignende forløb, der forener teatraliske elementer med et intuitivt, malerisk udtryk.

Kristoffer Bech (f. 1990) arbejder med maleri og installation. Med en baggrund som sangskriver og liveperformer udforsker han 'scenen' som begreb og underliggende tema i sin praksis. Bech har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Behold / Beholden (playground)
Behold / Beholden (backlight)
Behold / Beholden (curtain's thread)
Behold / Beholden (on pedestal)
 2025

The four large-scale paintings presented here in *Afgang 2025* by Kristoffer Bech exist as both performance and stage, where light, colour and texture are composed in a dramatic rhythm.

Each painting is framed with wood salvaged from a demolished playground – materials for play repurposed for performance. Rich, deep reds and dark blues dominate the canvases, recalling the tension of a dimly lit stage where figures emerge and recede. The paintings are backlit, allowing hidden hues to reveal themselves before being obscured by heavier, later layers.

Drawing from his background in music and his work with scenographic installations, Bech explores the act of masking and unmasking, both in the theatre and in society. His works delve into the psychology of concealment, where masked figures, shadowed eyes and veiled layers of paint create an unsettling interplay between presence and absence.

The rhythm within the works persists across the series, building an eerie, dreamlike sequence that fuses theatrical elements with intuitive, painterly expression.

Kristoffer Bech (b.1990) works with painting and installation. With a background as a songwriter and live performer, he explores 'the stage' as an underlying theme in his practice. Bech holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Sara, 2025

I Stella Belings afgangsværk portrætterer hun sig selv som en gravid kvinde med et kattehoved, der er omgivet af sine spøgelsesbørn. Bag hende rejser en naturlignende konstruktion af armeringsjern og beton sig og giver læ til den gravide kattekvinde, mens slanger snor sig kærligt og faretruende omkring hende.

Det siddende væsen, i naturlig størrelse og delvist påklædt i afslappet tøj, fremstår ekspressiv og legesyg. Hun er lige dele menneske og dyr. Skulpturen manifesterer paradokset i at bringe nyt liv til verden, mens døden lurер tæt på. Denne dualitet mellem liv og død gennemsyrrer Belings praksis, hvor forgængelighedens forskellige tærskler afsøges gennem arketyper, der fungerer som redskaber til at forstå menneskets væren i verden, ud over dets fysiske begrænsninger.

Belings skulpturer tager form af hybrider mellem mennesker og dyr, der slører grænserne mellem krop og identitet, og de leder til tider tanker hen på velkendte typologier fra den egyptiske og græske mytologi. Den kvindelige kat som motiv går igen i hendes værker og fungerer som en forlængelse af selvet – en rå, instinktiv udgave af den feminine skikkelse.

Stella Beling (f. 1994) skaber skulpturer samt tegninger og installationer. Hun arbejder med arketyper som en måde at betragte den menneskelige eksistens på – især ved at se ud over den dysfunktionelle menneskekrop, der på mange måder svigter vores sind. For Beling udgør det at arbejde med skulptur en legende proces såvel som en seriøs undersøgelse af liv og død, hvor hvert værk fremfører sin egen fortolkning af menneskets længsel både mod og væk fra naturen. Beling har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Sara, 2025

In Stella Beling's graduation work, she portrays herself as a pregnant woman with the head of a cat surrounded by her ghost babies. Behind her, a rebar wire and concrete structure, imitating nature, shelters the pregnant cat-woman, while snakes slither around her, intertwined in an embrace that exudes both love and violence.

The sitting creature, partially dressed in casual clothes, is playful and expressive. She is both deeply human and not at all. This life-size sculptural piece represents an embodiment of the paradox of bringing life into the world while existing in close proximity to death. The life-death duality runs through Beling's artistic practice, where the thresholds of mortality are often tested by invoking archetypes that, in turn, serve as tools for understanding human existence beyond its physical limitations.

Her sculptures feature human-animal hybrids that blur the boundaries of identity and corporality, sometimes recalling familiar typologies from Egyptian and Greek mythology. The female cat is a recurring motif in her work, serving as an extension of the self: a raw and instinctual version of the feminine form.

Stella Beling (b.1994) makes sculptures, along with drawings and installations. She works with archetypes as a way of understanding the human, and searches for alternative ways of looking at human existence, by looking beyond the dysfunctional human body that, in many ways, lets our minds down. To Beling, sculpting is a playful game as well as a serious investigation of life and death, each work its own interpretation of the human longing towards and away from nature. She holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Queer symbiosis, 2025

Karim Boumjimar er en alkymist, der forvandler kød til ler og fast form til forgængelighed. Til *Afgang 2025* har han skabt en monumental installation bestående af store keramiske vaser, som synes at klatre op ad en trappeformet scene, der leder tankerne hen på romerske teatre. Netop det klassiske løber som en rød tråd gennem Boumjimars værker, hvor han oversætter en oldgammel lertøjstradition til et nutidigt sprog.

Hans ornamenterede vaser fortæller med sirlige illustrationer om flygtige møder fra hans liv – byture, klubber, cruising-steder og rygeområder – flettet sammen med historiske og mytologiske skikkelser. Sammen danser og flirter figurerne uden hæmninger. I Boumjimars verden finder vi Laura – en tatoveret kvinde, han engang stødte på i rygeområdet på klubben Dalston Superstore i London – som møder selveste Napoleon, stående rank med sin ikoniske hat. Dette er en eventyrlig verden af tilfældige sammenstød, der pludselig bliver til myter.

Som fingeraftryk på bar hud bærer vaserne spor af berøring, der forvandler den faste keramiske form til organiske figurer. Måske er vaserne også beholdere for minder – især de kropslige. I dem lagres sporene af kroppe og rum, der befinder sig på kanten. Ligesom Boumjimars øvrige praksis peger værkerne på queereksistensens flygtige karakter, hvor kroppe mødes i grænselandene – væk fra heteronormativitetens undertrykkende og ødelæggende strukturer.

Karim Boumjimar (f.1998, Malaga, ES) arbejder med keramik, tegning og performancekunst. Hans værker udfordrer eksisterende sociale hierarkier ved at udforske krydsfeltet mellem natur, kultur og identitet. I sin praksis undersøger han, hvordan disse overlap former både den personlige identitet og vores opfattelse af verden. Ved at anlægge en symbiotisk, artsoverskridende tilgang afviser Boumjimar et menneskecentreret perspektiv til fordel for hybridformer, sam-evolution og solidaritet mellem kroppe og økosystemer. Med naturens vitalitet som inspiration ønsker han at gentænke mennesket som et væsen, der indgår i en bredere forståelsesramme. Boumjimar har en BFA fra Central Saint Martins College of Art & Design i London.

Queer symbiosis, 2025

Boumjimar is an alchemist, turning flesh into clay and permanence into transience. For *Afgang 2025*, Boumjimar has created a monumental installation featuring large-scale ceramic vases on a staircase-like stage. The vases climb towards the ceiling, in an ascent reminiscent of the stairs in Roman theatres. Indeed, the classical trace is present across Boumjimar's work as he brings the age-old tradition of earthenware to a contemporary vernacular.

His vessels, adorned with intricate illustrations, tell stories of fleeting encounters from his life – nightlife, clubs, cruising sites and smoking areas – interwoven with historical and mythological figures. Together, these figures dance and flirt, uninhibited by constraints. In Boumjimar's world, Laura – a tattooed lady who he met in the smoking area at Dalston Superstore, a club in London – meets Napoleon, standing bold with his signature hat. This is a fantastical world of chance encounters; at every turn a myth awaits.

Like a finger impression on bare skin, the vessels contain traces of touch and feel, turning these solid ceramics into organic forms. Perhaps the vases are also vessels of memory (bodily memory in particular), holding imprints of bodies and spaces that exist on the margins. As in Boumjimar's larger practice, these works reference the fleeting nature of queer existence, where bodies meet in liminal spaces safe from oppressive and harmful heteronormative structures.

Karim Boumjimar (b.1998, Malaga, ES) works with ceramics, drawing and performance. His work challenges prevailing social hierarchies by exploring the intersections of nature, culture and identity. His practice investigates how these crossings shape personal identity and perceptions of the world. Embracing a symbiotic, cross-species approach, Boumjimar rejects human-centric views in favour of hybridisation, co-evolution and solidarity between bodies and ecosystems. Drawing on the vitality of nature, his work reimagines humanity as interconnected beings within a broader ecological framework. He holds a BFA from Central Saint Martins College of Art & Design in London.

Hela Hela Arumbai, 2025

Inspireret af den molukanske sang *Hela Hela Arumbai*, der beskriver hejsningen af sejl som en opfordring til kollektiv handling, reflekterer dette projekt over Moluku-øernes komplekse historie. Som et knudepunkt for handelsvejene er øerne gennem århundreder blevet udsat for kolonial udplyndring og folkedrab. I samarbejde med Jerrold Saija og Finn Maätita præsenterer Ribka M. Pattinama Coleman her et værk, der viser, hvordan molukanske fortællinger lever videre – båret over verdenshave og gennem generationer.

Disse udeladte historier præsenteres i *Afgang 2025* i en genfortolket baileo – et traditionelt fælleshus, der i Molukkernes landsbyer bruges til forsamlinger, ritualer og konfliktløsning. Her er konstruktionen skabt af ophængte lensoer (lomme-tørklæde-tekstiler, der bruges i traditionelle danse) der danner et intimt rum for historiefortælling. Disse lensoer er dekoreret med 1:1 naturtro aluminiumsafstøbninger af muskatnød og nelliker – eftertragtede krydderier, der er hjemmehørende på Maluku.

I samarbejde med balinesiske håndværkere har kunstnerne benyttet sig af traditionelle teknikker til at farve lenso-stoffet med mangrove og indigo, der bliver stedfortrædere for nellike og muskatnød. Denne udskiftning vidner om både tab og tilpasning og afspejler det molukanske folks modstandskraft over for varig ødelæggelse.

Stoffernes håndtrykte motiver vidner om et omfattende arkiv af skitser, tekster og research om handelsruter, udvindingshistorier og nedarvet viden, som kunstnerkollektivet har opbygget gennem mange år. Et motiv katalogiserer navnene på de bjerge i det centrale Maluku, som kunstnerne har læst eller hørt om i myter og legender. På stoffet står ordene:

*Vores forfædre kendte disse bjerge.
Vores forfædre mødtes her.
Vores forfædre kæmpede med
hinanden her.
Vores forfædre elskede hinanden her.*

Ribka M. Pattinama Coleman (f.1989) beskæfter sig i sin praksis med indonesisk og molukansk kultur, kolonialisme, omsorgsarbejde, modstand, queermytologier og kollektivismen. Som kunstner spænder Pattinama Coleman over mange medier, herunder installationer med lyd, performance, video, skulptur og brug/indtagelse af mad og drikke. Med disse greb ønsker kunstneren at lindre sorgfølelsen blandt diasporaen og potentielt forstærke følelser og erindringer knyttet til et fjernt hjemland. Coleman har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

6. Ribka M. Pattinama Coleman i samarbejde med Jerrold Saija og Finn Maätita

20

Hela Hela Arumbai, 2025

Inspired by the Moluccan song *Hela Hela Arumbai*, which calls for collective action through the raising of sails, the project reflects on the complex history of the Maluku islands, the locus of the world's spice routes, which have endured colonial pillaging and genocide for centuries. Working in a collaborative way, Ribka M. Pattinama Coleman, with Jerrold Saija and Finn Maätita, presents a work that demonstrates how Moluccan stories persist and endure, carried across seas and generations.

These elided histories are presented in *Afgang 2025* in a reimagined baileo – a house for gathering and conflict-resolution common in Moluccan villages. This structure is created by hanging lenso (a handkerchief used in traditional dances) to create a space for storytelling. The lenso are ornamented with one-to-one scale aluminium castings of nutmeg and clove, valuable spices native to the Maluku Islands.

Working with craftsmen from Bali, Indonesia, the artists use traditional techniques to dye the lenso fabric with mangrove and indigo, stand-ins for cloves and nutmeg. This substitution speaks to loss and adaptation, echoing the Moluccan people's ongoing resilience and navigation of continued destruction.

The hand-printed motifs on the fabrics illustrate an expansive repository of sketches, texts and research into trade routes, extraction histories and

ancestral knowledges that the artist collective has been accumulating for years. One particular motif lists all the names of the mountains in central Maluku that the artists read or heard about through legends. On the fabric we read the words:

*Our ancestors knew these mountains.
Our ancestors met each other here.
Our ancestors fought each other here.
Our ancestors loved each other here.*

Ribka M. Pattinama Coleman's (b.1989) practice engages in the influence of Indonesian and Moluccan heritage, colonialism, care work, resistance, queer mythologies and collectivism. As a multidisciplinary artist their mediums span installations of sound, performance, video, sculpture and the use/consumption of food and beverages. With such tools, they wish to aid diaspora grief and potentially reinforce emotions and enhance memories associated with a distant home. Coleman holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

7. Katja Crevar

21

In Search of Serendipity: You May Kiss The Bride, 2025

Katja Crevars afgangsværk forvandler ritualet omkring afgang fra kunstakademiet til en dybt personlig bryllupsceremoni, hvor kunstneren gifter sig med selve Kunsten.

Som Crevar selv siger: "Dette er hverken et iscenesat bryllup eller en genopførsel af et eksisterende ritual. Det er en vielse, formet af den kontekst, jeg lever og arbejder i. I disse omgivelser – min institution, mit kald, mit arbejdssted – har jeg besluttet at gifte mig med det, jeg elsker, det, som jeg vil fortsætte med at drømme sammen med for evigt. Cereemonien udfolder sig som en levende, kollektiv happening, bundet til dette øjeblik, dette sted og de flydende strukturer, der præger det kunstneriske og det institutionelle liv."

Brylluppet finder sted på ferniseringsdagen for *Afgang 2025* og opstår af den særlige stemning, der omgiver begivenheden. Her, svævende et sted mellem forhåbning og ambition, forsøger

Crevar at forene ægteskabets ritualer med den kunstneriske praksis' grænsetilstand, som hun befinder sig i lige nu.

Katja Crevar (f. 1990, Zagreb, HR) er en bevidst romantisk kunstner med en praksis, der er lige så konceptuel og analytisk, som den er poetisk og eksistentiel. Hendes arbejde kan ses som et konceptuelt eksperiment eller kunstnerisk forskning, der undersøger strukturer og metoder og samtidig omfavner håndværk og tradition. I sine værker væver hun poetisk intimitet sammen med institutionel refleksion. Når hun påtager sig institutionaliserede roller som gallerist, brud etc., sætter hun fokus på spændingen mellem iscenesat autenticitet og ægte erfaring. Hun bruger forudbestemte ritualer og lånte handelsmotiver fra de kontekster, hun (u)frivilligt befinder sig i. Crevar har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

In Search of Serendipity: You May Kiss The Bride, 2025

Katja Crevar's work for *Afgang 2025* transforms the ritual of an art school graduation into a deeply personal marriage ceremony: one in which the artist weds Art itself.

In Crevar's words: *'This is not a staged wedding, nor a re-enactment of an existing ritual. It is an act of devotion, shaped and led by the contexts in which I live and work. Within this sacred space – my institution, my calling, my workspace – I marry what I love, what I am ready to dream with, and for. The ceremony unfolds as a lived, communal event, bound to this moment, this place and the shifting structures that shape both artistic and institutional life.'*

The wedding takes place during the *Afgang 2025* opening day, emerging from the charged environment surrounding the occasion. Between expectation and aspiration, Crevar aims to merge the rites of marriage within the liminality of artistic practice.

Katja Crevar (b.1990, Zagreb, HR) is a deliberately romantic artist with a practice that is as conceptual and analytic as it is poetic and existential. Her work can be understood as a conceptual experiment or artistic research, that explores structures and methodologies while embracing craft and tradition. This results in works that merge poetic intimacy with institutional reflection. Through the embodiment of institutional roles such as the gallerist, the bride, etc., she foregrounds the tension between staged authenticity and genuine experience, using pre-set rituals and borrowed, commodified motifs from the contexts she (in) voluntarily finds herself in. Crevar holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

*Wormhole-ergonomics
Orbit-limb
Infrastructure 1
Infrastructure 2
2025*

Hannibal Dahls arbejde placerer sig i strømmingen af kunstnere og tænkere, der undersøger menneskets position i en verden, der er transformeret af teknologisk acceleration. Til *Afgang 2025* viser Dahl to distinkte sider af sin praksis. I den ene arbejder han med digitale billeder, der fysisk efterbearbejdes med materialer som voks og pigmenter. Derved opstår en dialog mellem maskinens præcision og den taktile, fysiske skabelsesproces. I den anden præsenterer han hånd tegnede anatomiske studier udført i grafit.

Disse værker kan læses som kropslige netværk, der spejler teknologiske strukturer og elektriske kredsløb. Samtidig understreger de menneskekroppens organiske porøsitet. De digitale print tilføjes skulpturelle lag, der er med til at fremkalde en illusorisk dybde. Voksen skaber en rå, nærmest legemlig fornemmelse, der står i kontrast til ledningerne og det digitale farvespektrum.

Kroppen fremstår fragmenteret og spejlet. Fornemmelsen af tid og rum synes nærmest at trække sig sammen. Vi konfronteres med fremmedgørelsen og accelerationens virkning og anspores måske til at overveje, hvordan teknologiske fremskridt omstrukturerer vores virkelighed. Hvor befinder vi os egentlig i dette feedback-loop af eksistens, teknologi og transformation?

Hannibal Dahls (f.1993) praksis undersøger de afledte virkninger af den teknologiske acceleration og udfolder sig på tværs af medier såsom digital billedbehandling, skulptur, tegning og lyd. Et tilbagevendende tema i hans værker er den strukturelle fremmedgørelse, der følger af den teknologiske accelerations indgriben i menneskets tilværelse. Han er herunder optaget af teknologiens evne til at omstrukturere oplevelsen af tid og rum og til at omforme opfattelsen af selvet og den fysiske krop. Dahl har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Wormhole-ergonomics
Orbit-limb
Infrastructure 1
Infrastructure 2
 2025

Hannibal Dahl works in a lineage of artists and philosophers who grapple with the role of the human in a world transformed by technological acceleration. Here in *Afgang 2025*, Dahl presents two distinct aspects of his practice. In one, he begins with digital imagery before physically intervening with materials such as wax and pigments, creating a dialogue between mechanical precision and the tactile, corporeal experience of making. In the other, he presents hand-drawn anatomical renderings in graphite.

Perhaps these works can be read as corporeal circuits – veins, networks and loops – mirroring technological structures while emphasising the organic inconsistencies of human biology. Prints are layered with sculptural elements, transforming flat surfaces into textured forms that demonstrate a metamorphosis. The use of wax introduces a visceral, bodily presence, blurred by the inclusion of wires and digital tones.

In these works, the body is fragmented and mirrored. The sense of space and time almost seem to contract. We feel the effects of alienation and acceleration. Maybe we are inspired to think about how technological progress restructures our reality, and where we sit in a feedback loop of existence, technology and transformation.

Hannibal Dahl's (b.1993) practice engages with the effects of technological acceleration, unfolding across media such as digital image processing, sculpture, drawing, and sound. A recurring theme in his works is the structural alienation that arises from the intervention of technological acceleration in human existence. He is particularly concerned with technology's ability to restructure the experience of time and space and reshape the perception of the self and the physical body. Dahl holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Sleeping Viewer, 2025

Ved første øjekast er det svært at afgøre, hvad der egentlig afbildes i Astrid Ediths *Sleeping Viewer*. Denne forvirring er central for hendes praksis, som ofte befinder sig i en gråzone – et grænseområde mellem billedet og det, vi opfatter. Alligevel drages vi af værkets hypnotiske visuelle rytme. Måske fornemmer vi noget, som virker bekendt.

Det, vi ser, er en langsom, meditativ iagttagelse af en sovende plettet wobbegong-haj optaget i et akvarie i København. Vi ser bevægelserne af hajens gæller, når den trækker vejret, og vi rammes af rytmens genkendelighed. I kraft af sin lydløshed inviterer værket os ind i en tilstand af dyb kontemplation. Herigennem får vi en form for adgang til en fælles, men forskelligartet oplevelse af vejrtrækning og hvile på tværs af arter.

Som en del af installationen indgår også en opstilling af hvide plastikstole, der både fungerer som skulpturelle elementer og som siddepladser. Stolene, der viser spor af tidligere brug, skaber et rum, hvor beskueren kan fordybe sig i et andet væsens slumrende ubevidsthed.

Med sit rolige, dvælende tempo udfordrer *Sleeping Viewer* vante måder at se på. Bevægelserne i nærbilledet og den langsomme fornemmelse udvisker skellet mellem det genkendelige og det fremmede, mellem menneske og dyr, mellem indre og ydre. Værket fremkalder en nærmest foruroligende intimitet og modsætter sig

entydige fortolkninger for i stedet at opretholde en særlig tilstand af kropslig perception og opmærksomhed.

Astrid Ediths (f.1995) praksis omfatter medier som tekst, installationskunst, fotografi, skulptur, tegning og video. Hun har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Sleeping Viewer, 2025

At first glance, it is difficult to discern what is depicted in Astrid Edith's *Sleeping Viewer*. This confusion is a key element in her practice, which is often situated in a space of ambiguity – between thresholds – between the image and what we perceive. Nevertheless, we are drawn in by a hypnotic visual rhythm. Perhaps we can sense something familiar.

What we see is in fact a slow, meditative observation of a sleeping Spotted Wobbegong shark filmed in an aquarium here in Copenhagen. We watch the breathing movements of the shark's gills, confronted by the familiarity in the motion. Devoid of sound, the work invites us into a state of fixation.

The film shows us the shared yet distant experience of breath and rest across species.

The installation includes white plastic chairs arranged in the exhibition space as both sculptural elements and functional seating. These chairs, each carrying traces of previous use, offer a space where the viewer can be drawn into a contemplative engagement with another being's dormant unconscious existence.

Through a quiet, deliberate pace, *Sleeping Viewer* destabilizes conventional ways of seeing. The movements in the close-cropped image and the slowness blur distinctions between the familiar and the alien, the human and the animal, the interior and the exterior. It evokes an eerie intimacy and resists easy interpretation, instead sustaining a state of attunement and embodied perception.

Astrid Edith's (b.1995) practice includes media such as text, installation, photography, sculpture, drawing and video. She holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Dráttir, 2025

"To not believe the idea of emptiness" – denne sætning fra Alda Mohr Eyðunardóttirs film *Dráttir* kredser om den forestilling om tomhed, som synes rodfæstet i den historiske fremstilling af Færøerne; Eyðunardóttirs hjemland og det sted værket tager udgangspunkt i. Som en ønation er Færøerne ofte blevet usynliggjort geografisk og politisk under Kongeriget Danmark. For at udfordre den gængse repræsentation af Færøerne som 'tomme' leverer hun en ny skildring, der gør op med påført tavshed – hvad enten det gælder politiske strukturer, historiske narrativer eller personlige oplevelser af skam.

Værket udfolder sig gennem en række samtaler mellem Eyðunardóttir, filmskaberen Maria Guldbrandsø Tórgarð og forskeren Turið Nolsøe. Samtalerne springer mellem den komplekse diskurs omkring abort samt færingers selvforståelse gennem historien. Deres ord, som overleveres gennem lyd og undertekster, vidner om tyngden af traditioner, kulturelle forventninger og den viden, der eksisterer uden for skriftlige kilder.

Det analoge filmmedie skaber et skrøbeligt og uperfekt billede, der regenererer de flygtige øjeblikke, som ofte går tabt i den fremherskende dokumentation af Færøerne. Denne skrøbelighed og dobbelthed viderebygges i installationen, hvor filmen projiceres på en transparent baggrund med en mat cirkel, der synliggør billedet og underteksterne.

Filmens dialog foregår på

færøsk, og publikum kan kun læse underteksterne ved at bevæge sig rundt om værket og går dermed glip af billedsporet. Søgen efter mening bliver her en fysisk handling, der spejler værkets tematikker. Ved at kollektivisere en fortælling, der ofte er omgærdet af tavshed, bliver Eyðunardóttirs værk både en refleksion over skam og et rum for synlighed, hvor det usagte endelig får en stemme.

Lydbillede: Anna Katrin Ø.
Egilstrøð

Alda Mohr Eyðunardóttir (f.1997, FO) udforsker temaer som sprog, tavshed og kulturarv gennem en række forskellige medier og giver dem form i materialer såsom uld, bronze og film, der sætter disse genstande i nye sammenhænge. Hun undersøger, hvordan både betydninger og historieskrivning kan være foranderlige, og hun ser på, hvordan de til stadighed former vores egen samtid. Da Eyðunardóttir altid arbejder på færøsk – et sprog, der i de fleste sammenhænge er et minoritetssprog – arbejder hun aktivt med, hvordan hendes værker bliver læst, ofte gennem undertekster og oversættelser. Med udgangspunkt i feministisk teori, håndværkstraditioner og sprog undersøger Eyðunardóttir, hvordan man kan skabe bredere betydninger gennem en personlig tilgang. Eyðunardóttir har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Dráttir, 2025

‘*To not believe the idea of emptiness*’ – this excerpt from Alda Mohr Eyðunardóttir’s film, *Dráttir*, relates to the idea of emptiness rooted in the historical portrayal of the Faroe Islands, Eyðunardóttir’s homeland and a site of political contestation. As an island nation, the Faroe Islands have often been rendered invisible, both geographically and politically, under the Danish kingdom. To counter the popular representation of the Faroe Islands as ‘empty’, she offers a new portrayal that resists imposed silences, whether in political structures, historical narratives or personal experiences of shame.

The work unfolds through a series of conversations between Eyðunardóttir, the filmmaker Maria Guldbrandsø Tórgarð and researcher Turið Nolsøe, jumping between the complex discourse around abortion and the history of self-perception of Faroese people. Their words surface through subtitles and sound, revealing the weight of tradition, cultural expectations and knowledge that exists beyond the written record.

The medium of analogue film produces an image that is fragile and imperfect, reconstituting the ephemeral moments that are lost in popular documentation of the Faroes. This fragility and duality are picked up in the installation, where the film is projected onto a transparent backdrop with a centre that makes the picture as well as the subtitles visible.

The dialogue in the film is in Faroese, so audiences can only access the subtitles by circumambulating the work, at

which time they are deprived of the image. Here, the search for meaning becomes a physical act mirroring the themes of the work. By collectivising a narrative that is often shrouded in secrecy, Eyðunardóttir’s work becomes both a meditation on shame and a space for visibility, where the unsaid is finally given voice.

Soundscape: Anna Katrin Ø.
Egilstrøð

Alda Mohr Eyðunardóttir (b.1997, FO) explores themes of language, silence, and cultural heritage, weaving them together with recognisable materials such as wool, bronze, and film, relocating these objects in new contexts. She engages with the fluidity of meaning and history, recognizing how they continuously shape the present. As she always creates in Faroese, a minority language in most contexts, she works actively with the layered ways in which her work is interpreted, often through subtitles and translation. Drawing from feminist theory, craft traditions, and language, Eyðunardóttir examines how to create broader meanings through a personal lens. Eyðunardóttir holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

It, 2025

Nadia Gueddouhs værker dykker ned i et indre univers og strækker sig samtidig helt ud til kosmos yderste grænser. Hendes malerier kunne være skabt i kroppens dybeste afkroge, eller måske er de blevet til i universets udkant.

Gueddouh lader sig inspirere af den belgiske maler Michel Seuphors ord: *”Der må findes et maleri, der er fuldstændig uafhængigt af figurer og genstande – et, der ikke illustrerer noget, ikke fortæller en historie og ikke gengiver en myte.”*

Gueddouhs praksis er en opløsningsproces – af jeget, af tanken, af enhver konceptuel ramme, der giver adgang til det stille, sanselige nu. Hun arbejder med olie, pigment og pastel på lærred i en langsom og immersiv proces, der udfolder sig over tid, mens farverne vokser frem som ud af intet og påvirker kompositionens udvikling. Her er en instinktiv praksis på spil, hvor maleriet ikke længere er et redskab til at gengive noget eller en forlængelse af kunstneren selv, men en handling, der ophæver grænsen mellem krop og rum.

Nadia Gueddouh (f. 1991, DK / DZ) har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

It, 2025

Nadia Gueddouh's works simultaneously plunge into an internal world and extend to the furthest reaches of the cosmos. These are paintings that could have been created from within the deepest parts of the body. They could also be the edge of the universe.

She takes inspiration from this quote by Belgian painter Michel Seuphor: *'There must be a painting completely independent of the figure or object, which does not illustrate anything, does not tell a story and does not present a myth'*.

Gueddouh's work is a practice of dissolution – of the self, of thought, of conceptual framing – offering an entry point into the silent, sensory now. Working with oil, pigment and pastel on linen, her process is slow and immersive, unfolding over time, as colour emerges – as if from nowhere – and guides the composition. There is an instinctive practice at play here, where painting is not a representative tool and no longer an extension of the artist but, rather, an act where the boundary between self and space disappears.

Nadia Gueddouh (b.1991, DK/DZ) holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Lucille's Peep Show (10 min.)
2025

Lucille's Peep Show er en film, der undersøger de sociale og kulturelle besættelser, dobbeltmoral og moralske panikker omkring kvindelig seksualitet. Kunstneren selv fortæller: *"Ved at genskabe, genopføre og omforme elementer fra film og litteraturhistorien om kvindelig seksualitet skaber jeg et privat rum for fantasi og begær, som introduceres til og præges af en offentlighed, der betragter kvindelig erotik, lyst, pubertet og tidlig ungdom som pirrende underholdning."*

I *Lucille's Peep Show* parafraserer Lucille Groos filmiske greb fra Giallo-genren (en italiensk filmtradition, der blander mordgæder, horror og thriller) for at skildre den kropslige oplevelse af pubertet og farerne ved at blive et offentligt spektakel. Groos påpeger, at mens kvinders fantasi- og forestillingsverden forbliver et trygt rum, kan man, ved at træde ud af denne indre verden, risikere at blive udsat for vold.

Filmen trækker på kulturelle fortællinger om pigers tidlige ungdom som Elvira Madigan, Alice (fra *Alice i Eventyrland*) og Lolita. Ved at løsrive disse historier fra deres oprindelige kontekster blotlægges manipuleringen af uskyld og perversion, som patriarkalske strukturer afstedkommer. Elvira Madigan – den danske cirkusartist fra århundredeskiftet, hvis mord er blevet mytologiseret som en tragisk kærlighedshistorie – spilles af en dukke, der tidligere har været vist på Tåsinge Museum i en udstilling om Elvira Madigan.

Groos' film gør os utilpasse på en måde, som tidligere skildringer af Elvira eller Lolita ikke har tilstræbt. Ved at skabe denne foruroligende effekt opfordrer hun os til at sætte spørgsmålstejn ved den vedvarende romantisering af grooming og udnyttelse.

Lucille Groos (f.1999) har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler og har studeret på Kunstakademie Düsseldorf.

Lucille's Peep Show (10 min.)
2025

Lucille's Peep Show is a ten-minute film that examines the social and cultural obsessions, hypocrisies and moral panics surrounding girlhood and sexuality. In the artist's words: 'By recreating, re-enacting and reconfiguring elements from film and literary history around female sexuality, I create a private realm of girlhood fantasies and desires that are introduced to and shaped by a public sphere that treats female erotism, desire, puberty and adolescence as public entertainment and titillation.'

In *Lucille's Peep Show*, Lucille Groos adapts the techniques of Giallo murder mysteries (a style of Italian murder, horror and thriller films) to highlight the bodily experience of puberty and the dangers of becoming a public spectacle. While female fantasy and imagination remain a safe space, Groos suggests that stepping outside of this internal world can expose one to violence.

The film borrows from the cultural histories of young female figures such as Elvira Madigan, Alice from *Alice in Wonderland* and Lolita. These stories, stripped from their original contexts, are reconfigured to showcase the grotesque manipulation of innocence and perversion within patriarchal frameworks. Elvira Madigan, a Danish circus performer from the turn of the century, whose murder has been widely mythologised as a tragic love story, is recast using an Elvira Madigan doll formerly exhibited at Taasinge Museum. Groos's

film makes us uncomfortable in ways that previous depictions of Elvira or Lolita do not aspire to. In producing this unsettling effect, she makes us question the persistent romanticisation of grooming and exploitation.

Lucille Groos (b.1999) holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Art, and has studied at Kunstakademie Düsseldorf.

The Garden of Decay, 2025

Til *The Garden of Decay* har Seraina Grupp brugt over et år på at bevare naturen i den nu nedlukkede restaurant Amass' have på Refshaleøen i København. Da hun stødte på det forladte og forsømte sted, samlede hun områdets beboere for at forvandle de efterladte rester af haven til materiale for *world-building*: Hønehuse blev opført, drivhuse restaureret, og der blev bygget køkkener på stedet. Målet med denne forvandling var at bevare biodiversiteten, videreføre et eksisterende økosystem og afprøve nye måder at forbinde naturen med fødevarer systemer. Med sit projekt spørger kunstneren: Hvorfor spise ved stabile borde, når alt, vi spiser, kommer fra ustabile systemer?

Braiding Sweetgrass (2013) af Robin Wall Kimmerer, som har været en særlig inspiration for Grupp, begynder med *Skywoman Falling*, skabelsesmyten om Turtle Island. Ifølge myten falder Skywoman fra sin himmelverden mod Jorden, hvor hun gribes af en flok gæs. Med hjælp fra forskellige dyr skaber hun et nyt land ved navn Turtle Island. Kimmerer skriver: "Skywoman's efterkommere er ikke kvinder, der viger tilbage fra kanten, når det gælder om at beskytte livet."

Besøgende inviteres til at låne cykler i kunsthallens billetsalg og tage turen ud til *The Garden of Decay* for at opleve, hvad der er på spil i kampen for at beskytte livet på Refshaleøen.

Information om transport, havens placering og eventprogram kan findes her:

Seraina Grupp (f.1998, Biel/Bienne, CH) arbejder på tværs af flere felter og anlægger en socio-miljømæssig praksis, der beskæftiger sig med mad og kunst. Hun sætter fokus på aktuelle kampe og kriser gennem et perspektiv, der rækker udover os mennesker. Grupp anskuer mad som et materiale, der dekonstruerer verdener. Hun dyrker aktivt fællesskaber og omsorgsmetoder og arbejder primært i samarbejde med andre. Grupp har en BA i Art Mediation and Art History fra University of Bern i Schweiz og en MA i Food and Art fra Gramounce.

The Garden of Decay, 2025

In *The Garden of Decay*, Seraina Grupp has dedicated more than a year to the act of protecting life at the former Amass Garden at Refshaleøen in Copenhagen. Confronting a failed and derelict site, Grupp brought together nearby residents and worked to convert abandoned material into world-building material: building chicken coops, restoring greenhouses and creating kitchens on site. The aim of this overhaul was to maintain biodiversity, continue a pre-existing ecosystem and test out new forms of relating the environment to food systems. She asks: why should we eat from a stable table if everything we eat is from unstable systems?

Braiding Sweetgrass (2013) by Robin Wall Kimmerer – an inspiration for Grupp's work – begins with *Skywoman Falling*, the creation myth of Turtle Island. In the myth, Skywoman falls from her home of Skyworld to Earth, where she is caught by a flock of geese and then helped by the other animals, who work with her to create a new land known as Turtle Island. Kimmerer says: '*Skywoman's descendants are not women who would step away from the edge, if it meant the protection of life*'.

We invite you to borrow a bicycle from the reception at Kunsthal Charlottenborg and visit *The Garden of Decay* to find out what is at stake in the protection of life.

Information regarding transportation, garden location and event programming included here:

Seraina Grupp (b.1998, Biel/Bienne, CH) is a trans-disciplinary artist with a socio-environmental practice in food and art, pinpointing matters of current struggles and crisis through the lens of the other-than-human. Grupp understands food as a world deconstructing material, and she practices togetherness and caregiving methods, working mainly in collaborations. Grupp holds a BA in Art Mediation and Art History from the University of Bern in Switzerland and a MA in Food and Art from Gramounce.

Calculated Spasms, 2025

Calculated Spasms er en to-kanals videoinstallation, der udfolder sig som en improviseret jazzkoncert – fyldt med akustiske genklange og uventede melodiske drejninger. Filmen bevæger sig gennem en række forskellige rum: et planetarium, et observatorium, en kontorbygning samt et saxofonværksted. Med disse vignetter skaber Frej Volander Himmelstrup en ikke-lineær meditation over rytme, tab, absurditet og improvisation.

I filmens centrum står kunstnerens far, en saxofonist med demens, der trods sin sygdom stadig kan spille. Når han optræder side om side med raske musikere, udviskes forskelligheden mellem dem. Filmen pendulerer mellem hukommelsens forfald og den kropslige viden, der står tilbage og udfolder en fortælling gennem brudstykker af lyd og billede. En stemme, der kæmper for at finde ordene, glider over i et saxofonisk åndedræt, et stjernesud genlyder som en velkendt melodi, et blik mod himlen bliver til et kig indad.

Frej Volander Himmelstrup (f. 1996) arbejder i sin kunst på tværs af flere medier, herunder video, skulptur og installation. Hans praksis undersøger tidens gang, materialitet og perceptionens strukturer, ofte gennem en sammenstilling af fundne materialer og sirligt udført håndværk. Himmelstrups værker spænder fra omhyggeligt konstruerede objekter til videobaserede totalinstallationer, der udvisker grænsen mellem det hverdagslige og det ekstraordinære. Himmelstrup har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Calculated Spasms, 2025

Calculated Spasms is a two-channel film installation that unfolds like an impromptu jazz concert, full of acoustic resonances and unexpected turns. In the film, we are led through different sites of happening: a planetarium, an observatory, an office complex and a saxophone repair shop. Through these vignettes, Frej Volander Himmelstrup constructs a non-linear meditation on rhythm, loss, absurdity and improvisation.

At the film's core is the artist's father, a saxophonist with dementia, who can still play despite his cognitive impairment. We see him in the film, playing alongside musicians of sound mind, unable to distinguish the difference between them. The film oscillates between the loss of memory and the presence of embodied knowledge, offering fragments through sound and image. A voice struggling to form words dissolves into saxophonic breaths, shooting stars become echoes of familiar tunes and the act of gazing upwards becomes the same as looking inwards.

Frej Volander Himmelstrup (b.1996) is a multidisciplinary artist working with video, sculpture and installation. His practice interrogates the passage of time, materiality and the structures of perception, often juxtaposing found materials with intricate craft. Himmelstrup's works range from meticulously constructed objects to immersive video installations, blurring the line between the everyday and the extraordinary. He holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

4.48 Dysphoria (11:43 min.) 2025

4.48 Dysphoria er et kærligt modsvar til Sarah Kanes teaterstykke *4.48 Psychosis* (1999). Kanes teaterværk er på sin vis et tragisk kærlighedsbrev til en endnu ufødt elsker. I Noah Holtegaards film svarer denne fremtidige elsker på Kanes teaterstykke. Hvor Kanes værk er en hjerteskrænde skildring af psykiatriske institutioner indefra og hendes egne kampe med krop og sind som queer kvinde, undersøger Holtegaard patologiseringen af transpersoner – og særligt den sygeliggørelse, som transpersoner oplever i sundhedsvæsenet. Værket balancerer sorg og modgang med ømhed og poesi for at fremstille både smerten og skønheden i queerpersoners virkelighed. Beskueren inviteres ind i videoens fragmenterede univers, som spejler de brud og uregelmæssigheder, der præger transoplevelsen.

Jeg håber, du kan elske en som mig, 2025

Gennem livet skrev H.C. Andersen adskillige kærlighedsbreve til sin ven, embedsmanden Edvard Collin, som afviste Andersens kærlighed. Da Collin senere giftede sig med sin hustru Henriette, skrev Andersen eventyret *Den lille havfrue* om en havfrue, der forelsker sig i en prins, hun aldrig kan få, fordi han vælger en 'rigtig' kvinde.

I *Jeg håber, du kan elske en som mig* vækker Noah Holtegaard denne bortgemte kærlighedshistorie til

live med en monumental skulptur af en CNC-fræset havmand, der omsorgsfuldt omfavner sin prins. Skulpturen er skabt ud fra 3D-scanninger af transmaskuline personer og genfortolker *Den lille havfrue* fra et transperspektiv – en personlig historie, der bliver til en politisk intervention. Holtegaards værk udfordrer de rammer, der forsøger at definere og begrænse transkroppe. Med denne nyfortolkning af en 1800-tals klassiker skaber kunstneren en alternativ historie, hvor queer og transidentiteter løftes frem og monumentaliseres. Ved at sammenflette litteratur, myter og personlige vidnesbyrd modarbejder Holtegaards praksis udslettelsen og forlanger både anerkendelse og forandring. For hvad kan bedre skabe en ny verden, en queer utopi, end to elskeres omfavnelse?

Noah Holtegaard (f. 1999) er en transmaskulin nonbinær kunstner. Holtegaard arbejder primært med digitale medier, herunder 3D-print, 3D-modellering, 3D-animation, tegning og video. Hans værker udforsker livet som queer person og portrætterer både historiske figurer, hans nærmeste og ham selv. Han er særligt interesseret i, hvad han som queer transmand i dag kan lære ved at undersøge LGBTQ+-figurer fra fortiden, og hvordan nutidens digitale værktøjer kan re-kontekstualisere disse undersøgelser. Holtegaard har en BFA i billedkunst fra HDK-Valand i Göteborg.

4.48 *Dysphoria* (11:43 min.)
2025

4.48 *Dysphoria* is a loving response to Sarah Kane's theatre play *4.48 Psychosis* (1999). Kane's play is, in part, a tragic love letter to a future lover not yet born. In Noah Holtegaard's film, the future lover responds. While Kane's play is a haunting portrayal of the inner workings of mental health institutions and her struggles with body and mind as a queer woman, Holtegaard's work looks at the pathologisation of trans identities, specifically the ill-treatment of trans people within the healthcare system. Balancing sorrow and hardship with tenderness and poetry, the film captures both the pleasure and pain of queer life. The work invites viewers to navigate its fragmented form, mirroring how trans people's lives often follow timelines different than the norm. Structured non-linearly, the work invites viewers to navigate its fragmented form, mirroring the discontinuities present in the trans experience.

Jeg håber, du kan elske en som mig (I hope you can love someone like me), 2025

H.C. Andersen, acclaimed author of *The Little Mermaid*, wrote several love letters throughout his life to his friend, the civil servant Edvard Collin, who rejected Andersen's affections. Later, when Collin married his wife Henriette, Andersen wrote the fairy tale *The Little Mermaid*, about a mermaid who falls in love with a prince she can never have, as he marries a 'real' woman.

In *Jeg håber, du kan elske*

en som mig (I hope you can love someone like me), Noah Holtegaard brings this erased love story to life in a monumental sculpture of a CNC-milled merman embracing his prince. The sculpture, which is made from 3D scans of transmasculine people, recasts *The Little Mermaid* through a trans perspective, turning personal narrative into political intervention. Holtegaard's work challenges the frameworks that seek to define and constrain trans bodies. In reimagining a 19th-century classic, the artist offers an alternative history where queerness and transness are monumentalised. By weaving literature, myth and personal testimony, Holtegaard's art resists erasure, demanding both recognition and transformation. What else more than a lovers' embrace can build a new world, a queer utopia?

Noah Holtegaard (b.1999) is a transmasculine nonbinary artist. Holtegaard primarily works with digital media, including 3D printing, 3D modelling, 3D animation, drawing and video. His work explores queer life, portraying historical figures, loved ones, and himself. He is particularly interested in what he can learn as a queer trans man today by researching LGBTQ+ figures of the past and how contemporary digital tools can recontextualise this exploration. Holtegaard holds a BFA in Fine Arts from HDK-Valand in Gothenburg.

Til(be)hør, 2025

Roj Karts monumentale værk, der pryder indgangen til Kunsthal Charlottenborg, er en sufi-punk farveeksplosion, som byder gæsterne velkommen til årets afgangsudstilling. *Til(be)hør* er både en foræring til de besøgende og et krav om at blive set og hørt.

Kart er uddannet kalligraf og bruger ofte skrift til at skabe figurer og former, der rummer mere, end hvad kan udtrykkes alene med ord. Hendes kompositioner er ofte opbygget som et sufi-tranceritual, hvor bølgende kurver slynger sig ind og ud af en hellig geometri. Denne æstetik udspringer af hendes egne spirituelle oplevelser: hendes shamanistiske praksis og matri-lineære arv. Dette værk refererer til en genstand, som er velkendt for nogle, men genkendelig for alle – noget, som findes i hjem verden over, nemlig et bedetæppe. Det ophængte tæppe vækker også minder om et hverdagsligt sommerritual: at vaske tæpper og hænge dem til tørre på altanen.

Dette citat af sufi-læreren Maryam Hasnaa har været en særlig inspirationskilde for Kart: "*Uanset, hvor overvældende og nedslående det kan føles at være vidne til tragedier, må vi som troens vogtere ikke lade os opsluge af apati, passivitet, giftig positivitet eller frygt ... Mens nogle sætter deres kroppe på spil for at konfrontere dem, der gør skade og skaber kaos, er der andre, der sætter deres ånd på spil.*"

Roj Serife Kart (f.1992) arbejder inden for flere kunsthæfter og i mange medier. Hun har en mastergrad i kalligrafi, traditionel oliemaling og tegning, og hun har arbejdet med video, performance og poesi. Hendes praksis kan ved første øjekast opleves som en kaotisk række af tilfældigheder, men den er præcist og intentionelt struktureret i sin potente og rige energi. Kart stræber efter at formidle en særlig spiritualitet, og den farverige palet, som hun legende kaster rundt med som i trance, viser den glæde, hun finder midt i lidelsens mørke. De bevidste og kontrollerede kalligrafiske strøg omsætter hendes energiske bevægelser til følelser. Kart har en BFA fra École Nationale Supérieure d'Arts Paris.

Til(be)hør, 2025

Roj Kart's monumental work hanging over the entrance to Kunsthal Charlottenborg is a Sufi-punk burst of colour, welcoming visitors to this year's MFA Degree Show. *Til(be)hør* is both an offering and a demand: to be seen and to be heard.

As a trained calligrapher, Kart often uses language to create figures and forms that contain more meaning than words alone can convey. Her compositions are often constructed like a Sufi trance ritual: undulating curves twirling in and out of a sacred geometry. This aesthetic comes from her own spiritual experiences; from her shamanic practice and her matrilineal heritage. This particular work is an allusion to an item familiar to some, recognisable by all, ubiquitous in households across the world: a prayer rug. The hanging rug further recalls memories of a simple domestic summer ritual: washing and hanging rugs from the balcony to dry.

These words by Sufi teacher Maryam Hasnaa are a source of inspiration: *'No matter how overwhelming and disheartening it might be to witness tragedy, as keepers of the faith, we must not get lost in apathy, passivity, toxic positivity, and fear... While some may put their bodies on the front line to address the players who are visibly creating harm and havoc, there are others who put their spirit on the front line.'*

Roj Serife Kart (b.1992) is a multihyphenate artist, who works in mixed media. She has a master in calligraphy, and in traditional oil painting and drawing, and works with video, performance, and poetry. Her ability to combine what might seem like chaotic capabilities is, in her practice, intentionally and concisely structured with potent and rich energy. Conveying spirituality, she whimsically throws around colorful palettes as in a trance, showing the joy she finds amidst the darkness of suffering. Her sincere calligraphic strokes shape the wind of her energetic motion into emotion. Kart holds a BFA from Ecole Nationale Supérieure d'Arts Paris.

Have You Ever Seen Coal Burn?
2025

I årevis har Andrej Kiripolsky fulgt den langsomme nedlægnings af Nováky kulkraftværket, som engang var hjertet i hans hjemby. Det omkringliggende samfund byggede deres liv op om kulindustrien, men led samtidig under dens konsekvenser. Nu, hvor kraftværket er lukket, står indbyggerne tilbage med usikker økonomi, en uvis fremtid og et landskab, der endnu bærer sporene af det, der blev udvundet, brændt og begravet.

I Have You Ever Seen Coal Burn? sammenfletter Kiripolsky personlig og industriel erindring i en dyster rumlig installation. Oprindeligt var kraftværket forbundet med et askedepot via et netværk af rør. En blanding af vand og flyveaske blev ført gennem dette funktionelle, men skrøbelige system. I dag er askedepotet dækket til, men eksisterer stadig under overfladen, mens rørene findes rundt omkring i landsbyerne som spredte rester – *ruinalia* – løse fra deres originale formål.

Et svævende stålrør peger tilbage mod dette historiske og fossile industrielle system. Fra røret drypper vand langsomt og rytmisk på asken nedenunder, mens dråbernes ekko forstærkes og fylder rummet. I modsætning til de oprindelige rør i Nováky er dette rør fremstillet af rustfrit stål – et spekulativt greb, der antyder en ny fortælling for området. Når vandet rammer, forvandles asken, som er hentet direkte fra kraftværket i Slovakiet, til en glat, industriel slam. Kulkraftværkets restprodukt, der er blevet gravet frem fra jorden,

synliggøres nu som et mindesmærke for de materielle rester af årtiers arbejde og miljødelæggelse.

Installationen svæver i den samme ubestemmelige zone som området omkring Nováky – hverken fuldt industrialiseret eller forvandlet til noget nyt. Mellem en industriel fortid og en ukendt fremtid afsøger værket, hvordan forandringer i klima- og energipolitik præger strukturen af de samfund, der er ladt tilbage.

A Power Plant (2:00 min.)
2025

I november 2024 dokumenterede Andrej Kiripolsky den endelige lukning af det historiske Nováky kulkraftværk. I årtier ragede den høje skorsten op i bybilledet i den nordlige del af Slovakiets Nitra-region som et symbol på efterkrigstidens industrielle ambitioner. I denne video ser vi en helikopter sænke et præfabrikeret låg ned over skorstenen og forsegle den for altid.

Lukningen af værket var en del af EU's Green Deal fra 2019. Slovakiet, der i forvejen var presset af energikrise og økonomisk usikkerhed, var ude af stand til at forhandle særlige aftaler, modsat de andre EU-lande, og var derfor tvunget til at fortsætte udfasning af kul. Den såkaldte Just Transition Fund skulle hjælpe kulafhængige områder som Nováky med omstillingen, men i praksis skete der ganske få meningsfulde re-investeringer og regionen står nu tilbage i et industrielt, økonomisk og energimæssigt limbo.

A Power Plant udbygger Kiripolskys vedvarende

undersøgelse af industriens efterliv og landskaber i forvandling. Videoen skildrer ikke kulkraftværkets nedlukning som en afslutning, men som en afbrudt proces. Skorstenen, der engang stod som et vartegn for kuldrevet fremskridt, er nu en hul markør for en tid, der endnu ikke helt er forbi, og en region, der er blevet ladet i stikken. Kraftværkets fysiske rester lader sig ikke fjerne – de står tilbage som et monument over værkets historie og arv, et aftryk af årtiers arbejde, forurening og økonomisk afhængighed.

Andrej Kiripolsky (f.2000) stammer oprindeligt fra Bystričany, Slovakiet, og han bor og arbejder i dag i København. I sin kunst undersøger han krydsfeltet mellem arbejde, industri og fællesskaber gennem installationskunst, video og skulptur. Med rod i personlige fortællinger afspejler hans praksis postindustrielle landskabers modstandsdygtighed og de sociopolitiske forvandlinger, der former dem. Hans tidlige værker udforskede såkaldt spekulativt design og den kulturelle betydning af brugsgenstande – blandt andet inspireret af hans fars håndværk som svejser. Ud fra dette opstod gradvist et fokus på kulkraftværket i Nováky – et kraftværk, der både var en hjørnesten i hans hjemby og et symbol på industrisektorens tilbagegang. Kiripolsky er uddannet fra Studio of New Aesthetics på Film- og TV-skolen ved Academy of Performing Arts (FAMU) i Prag.

Have You Ever Seen Coal Burn?
2025

For years, Andrej Kiripolsky has been following the slow dissolution of the Nováky Coal Power Plant – once the heart of his hometown. The community surrounding the plant at Nováky built their lives on this industry, but also suffered from its adverse effects. Now, after the closure of the plant, they are left with little economic stability, no clear future, and a physical environment that still holds the traces of what was extracted, burned and buried.

In *Have You Ever Seen Coal Burn?*, Kiripolsky weaves personal and industrial memory into a haunting spatial installation. At the original site, a network of pipes connected the plant to an ash pond, moving a mixture of water and ash through a system that was both functional and unstable. Now, the ash pond is buried, though still present underneath the surface, and these pipes are scattered throughout the village as ‘ruinalia’, detached from their original function.

Alluding to this theatre of operations, a suspended, levitating pipe releases slow, rhythmic drips of water onto ash, its amplified echoes filling the space. Unlike the pipes in Nováky, this one is rendered in stainless steel, a speculative gesture to create a new narrative for this place. When wetted, the mound of ash – brought directly from the site in Slovakia – turns into smooth, industrial silt. This brown coal residue is made visible after being excavated from beneath

the ground: a monument to the material residue that remains after decades of labour and environmental reckoning.

The installation hangs in the same limbo zone as the region around Nováky – neither fully industrial nor fully transitioned into something else. In between industrial pasts and uncharted futures, we learn how energy and policy shifts affect the fabric of the communities left behind.

A Power Plant (2:00 min.)
2025

In November 2024, Andrej Kiripolsky filmed the final closure of the historic Nováky Coal Power Plant. For decades, the towering smokestack dominated the skyline of Slovakia’s Upper Nitra region, standing as a testament to post-war industrial ambition. In this video, we see a helicopter lowering a prefabricated cover over the smokestack, closing it off forever.

The closure of the plant was a provision of the 2019 EU Green Deal. Suffering from energy insecurity and economic stress, Slovakia could not negotiate exemptions as other EU member states did, and continued to phase out coal as part of the deal. A reparative tool called the Just Transition Fund was meant to help coal-reliant regions like Nováky but, in reality, little meaningful reinvestment has happened, leaving this region in an industrial, economic and energy limbo.

A Power Plant extends Kiripolsky’s ongoing engagement with industrial afterlives and landscapes in transition. The video does not frame the plant’s

closure as an endpoint but as an interrupted process. The smokestack, once a symbol of coal-driven progress, is now an empty marker of an era that has not yet fully disappeared and a region that has been left behind. The power plant's physical remnants resist erasure; they now stand as a monument to the plant's history and legacy marking decades of labour, pollution and economic reliance.

Andrej Kiripolsky (b.2000), a Copenhagen-based artist originally from Bystričany, Slovakia, examines the intersections of labour, industrial heritage and community through installation, video and sculpture. Rooted in personal narratives, his practice reflects on the resilience of post-industrial landscapes and the socio-political transformations that shape them. His early works explored speculative design and the cultural significance of utilitarian objects, drawing inspiration from his father's craftsmanship as a welder. This foundation evolved into a focus on the Nováky Coal Power Plant, a cornerstone of his hometown and a defining symbol of industrial decline. Kiripolsky is a graduate of the Studio of New Aesthetics at the Film and TV School of the Academy of Performing Arts (FAMU) in Prague.

Obscura (Yellow), 2025

Fælles for Jonas Koleckis mange roller – som filminstruktør, maler, collagekunstner og bricoleur – er tiden, som er et centralt element. For Kolecki er tid ikke bare et essentielt redskab, men også et kraftfuldt motiv. Temaer som forfald og forgængelighed behandles i hans værker, der indfanger fornemmelsen af tidens flygtighed.

Værket, der vises her på *Afgang 2025*, demonstrerer effekten af tidens gang gennem maleriets mange lag. Kolecki går til lærredet som en filmskaber, der skaber billeder, som forandrer sig over tid – øjeblikke, der opstår, opløses og forvandles. På maleriets flade udspilles en konstant forhandling mellem lethed og tyngde, der vidner om den udvikling, motiverne undergår.

Med inspiration fra film, arkæologi og freskomaleri rummer værket motiver, der træder frem og forsvinder igen. Jonas Kolecki er særligt optaget af, hvordan populærkulturens billedunivers – fra historiske arkivbilleder til private fotografier – præger vores forståelse af verden. Kontrasten mellem de trykte elementer, som maleriet rummer, og de mere flydende, gestikulerende områder på lærredet åbner en dialog mellem den tekniske reproduktion og håndens frie bevægelse.

Jonas Kolecki (f. 1994, DE) arbejder i forskellige medier, herunder film, video, fotografi, collage, installation og performance. Han har studeret filosofi på Ludwig Maximilian Universitet i München og billedkunst på Free University of Bolzano i Sydtyrol, hvorfra han dimitterede i 2020. Kolecki studerer i øjeblikket også på Akademie der Bildenden Künste i München.

Obscura (Yellow), 2025

Jonas Kolecki is a filmmaker, painter, collagist and all-around bricoleur; the most important element uniting these roles being time. For Kolecki, time is not only a vital tool, but also powerful subject matter. His work captures a sense of fleeting time as he engages with subjects of decay and ephemerality.

The work exhibited here in *Afgang 2025* demonstrates the effect of time through the painterly language of layering. Kolecki approaches the canvas as a filmmaker, constructing images that evolve through time – moments unfolding, dissolving, then transforming. Across the painting we see a constant negotiation between levity and heaviness, indicating the evolution of the subjects he seeks to depict.

Drawing inspiration from cinema, archaeology and fresco painting, this artwork contains images that emerge and recede. Kolecki is particularly interested in how mass imagery, from historical archives to private photographs, shape our understanding of the world. Some areas of his paintings contain printed elements, while others remain fluid and gestural, creating a dialogue between mechanical reproduction and the hand's fluidity.

Jonas Kolecki (b.1994, DE) works with various media, including film, video, photography, collage, installation and performance. He studied Philosophy at Ludwig Maximilian University of Munich and Fine Arts at the Free University of Bolzano in South Tyrol, where he graduated in 2020. Kolecki is currently also studying at the Academy of Fine Arts in Munich.

Memory Machines
(*Alive*, *Songbirds*, *Bird of Prey*,
Memory-Go-Round, *Anne*)
2025

Memory Machines er en installation af værker, der tager udgangspunkt i Tilda Lundbohms personlige minder. På aluminiumsborde bevæger kinetiske skulpturer sig i langsomme koreografier, der kombinerer klinisk præcision med følelsesmæssig dybde. Installationen, som inviterer beskueren ind i en labyrint af flygtige minder, er forankret i kunstnerens egne oplevelser fra børnepsykiatriske institutioner og opholdssteder. Hvert værk akkompagneres af en tekst, der både er usentimental og poetisk.

Kunstneren selv fortæller:
"Skulpturerne hjælper mig med at bearbejde min historie og giver en slags trøst. Jeg reflekterer over, hvordan sundheds- og socialsystemer, hvis formål er at hjælpe, ofte gør skade – men samtidig er jeg taknemmelig for, at jeg har overlevet. Maskinernes repetitive bevægelser spejler traumebehandling, hvor minder må genopledes for at heling kan finde sted."

I *Alive* vækkes en sommerfugl fra en sommerfuglesamling mekanisk til live. *Songbirds* består af glasafstøbninger og aske fra udstoppede fugle. I støbeprocessen kremeres fuglene, og glasset udfylder det hulrum, de efterlader. *Bird of Prey* mimer fuglens form med vingespidser, der er udstyret med klaverhamre, som slår mod en metalplade. *Memory-Go-Round* består af tre karruseller, der langsomt trækker

handsker broderet med anatomiske tværsnitsbilleder rundt i et evigt loop som en spøgelsesagtig dans. I *Anne*, der består af en HRL-dukke af den slags, som bruges i førstehjælpskurser verden over, hæver og sænker dukkens brystkasse sig for at simulere et åndedræt. På gulvet står to glasfodder, der synes at forankre værkerne og binder dem sammen.

Tilsammen udgør værkerne i *Memory Machines*-serien konserverede minder, som bærer på en arv af urolig skønhed, mens de til stadighed kører i deres stille, rytmiske cyklusser. Ved hjælp af elektricitet og teknik igangsætter Lundbohm en poetisk meditation over erindringsens mekanismer.

Tilda Lundbohm (f. 1994) arbejder primært med skulptur, tekst og installationskunst. Gennem en kombination af forskellige materialer og teknikker beskæftiger hun sig med spørgsmål om den menneskelige eksistens i en proces, hvor temaer som menneskets behov, drifter og tanker om liv og død er i fokus. Hun arbejder ofte ud fra egne erfaringer med psykiatrien, sygdom, traumer, vold og død. Hendes kunst er kendetegnet ved tydelige fortællinger og en righoldig symbolik, der fremhæver de mest sårbare aspekter af menneskeligheden. Lundbohm har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Memory Machines
(*Alive, Songbirds, Bird of Prey, Memory-Go-Round, Anne*)
2025

Memory Machines is an installation of works based on Tilda Lundbohm's memories. Arranged on aluminium tables, kinetic sculptures move in slow, choreographed gestures that combine clinical precision with emotional depth. Rooted in personal experiences in child psychiatric institutions and residential treatment centres, the installation immerses the viewer in a labyrinth of fleeting memories. Each work is accompanied by a text, unsentimental and poetic.

In the artist's own words: '*The sculptures help me process my history, offering solace. I reflect on how healthcare and social services, meant to help, often harm us – yet I'm grateful to have survived. The machines' repetitive motions mirror trauma treatment, where memories must be re-lived to heal.*'

Alive features a butterfly collection in which one butterfly is brought to life through a mechanical construction. *Songbirds* consists of glass casts and the ashes from taxidermy birds. During the casting process, the birds are cremated, and the glass takes their place, filling the cavity they once occupied. *Bird of Prey* mimics the shape of a bird, with piano hammers on its wingtips, hammering against a metal disk. *Memory-Go-Round* consists of three carousels, each of which slowly pulls gloves embroidered with anatomical cross sections, caught in an endless loop, performing a slow, ghostly dance. *Anne*, a CPR mannequin of the type

used worldwide in first-aid courses, simulates breathing, its chest rising and falling. Two glass feet stand on the floor, as if to ground and connect the works to each other.

Together, works within the *Memory Machines* series operate in quiet, rhythmic gestures, carrying a legacy of uneasy beauty – taxidermy memories. Through electricity and movement, Lundbohm invites viewers into a poetic meditation on the mechanics of memory.

Tilda Lundbohm (b.1994) works primarily with sculpture, text and installation. Through a combination of different materials and techniques, she raises questions about human existence, where human needs, urges and thoughts about life and death are in focus. She often works from her own experiences of psychiatry, illness, trauma, violence and death. Her art is characterised by clear narratives and rich symbolic ideas, highlighting the most vulnerable aspects of humanity. She holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

How We Acquired the Taste to Participate, 2025

I årene op til OL i London 2012 blev Oscar Lyons nabolag og skole grebet af en olympisk feber, der gennemsyrede alle aspekter af hverdagslivet. I dette værk forener Lyons scenografi og deltagerbaseret performance for at afdække det store spektakel, som de olympiske lege udgør, og for at vise, hvordan det påvirker byer, ideologier og vores måde at leve, arbejde og lege på. Her træder maskineriet bag verdens største scene tydeligt frem: en global iscenesættelse af en 'neutraliserende' og 'universel' kapitalisme.

Dioramaet, der præsenteres på *Afgang 2025*, skildrer en fragmenteret by af pap og krydsfiner. Over byen troner David Beckham og Tony Blair som ledere af en ny generation. Disse symbolske skikkelser tilføres lag af arkivoptagelser, politiske slagord og sange, der engang blev sunget af skolebørn som forberedelse på den storslåede fremtid, som legene indvarslede. Satiriske papfigurer udgør billeder og begreber, der fabrikkerer en post-olympisk fremtid – en fremtid, hvor fortællinger om verdensfred, solidaritet og samarbejde sammenvæves med idealer om individualisme, naturtalent og udholdenhed. I denne udgave af fremtiden 'fører alle veje til et 12-måneders fitnessabonnement'.

Centralt i værket står sangene, der skulle indgyde olympiske værdier som disciplin, konkurrence og fællesskab. Sangen *Team Spirit*, sunget af 28 børn fra Godwin Junior

School i Østlondon, åbner med linjen: '*Always try your best and co-operate, always help each other and participate*'. Gennem refleksion over sin egen barndom undersøger Lyons, hvordan personlige milepæle og biografier omskrives af politiske narrativer.

Besøgende inviteres til at deltage i dioramaet ved at synge karaoke i installationen. Ved hjælp af interaktive søgere kan man udforske et landskab af olympiske ruiner, hvor den umiddelbare begejstring over forandring hurtigt smuldrer og efterlader en tom, neoliberal skal – en by rebranded som et sted for 'Work, Play, Life'.

Oscar Lyons (f. 1994, UK) arbejder på tværs af flere medier, såsom video, deltagerinddragende performance, dokumentarteater, tekst og spil. Lyons opfordrer deltagere og publikum til at engagere sig i de politiske tanker og visioner, der kan opleves inden for specifikke steder og kontekster. Hans værker, der ofte udføres i samarbejde med andre, dykker ned i de ideologier og former for agens, der ligger bag visionerne og afslører, hvordan de former vores blik, vores adfærd og æstetik. Lyons har en BFA fra Falmouth School of Art i England.

How We Acquired the Taste to Participate, 2025

In the years leading up to the 2012 London Olympics, Oscar Lyons' neighbourhood and school were consumed by an Olympic spirit that permeated all aspects of everyday life. In this artwork, Lyons brings together scenography and participatory performance to unpack the grand spectacle of the Games, demonstrating how it shapes cities, ideologies and how we live, work and play. Here, the machinations behind the world's largest stage are in high relief: a global production of a 'neutralising' and 'universal' capitalism.

The diorama presented in *Afgang 2025* shows a fragmented cityscape of cardboard and plywood, presided over by David Beckham and Tony Blair, leaders of the new generation. These symbolic figures are layered with archival footage, political slogans and aspirational songs once sung by schoolchildren preparing for a future shaped by the Games. Cardboard cutouts satirise the very imagery and terminology that produce a post-Olympic future, one where narratives of world peace, solidarity, participation and collaboration are intertwined with images of individualism as meritocracy, natural talent and endurance. In this version of the future, 'all roads lead to a 12-month gym membership'.

At the heart of the work are the songs designed to instil the Olympic values of discipline, competition and collective spirit. The song *Team Spirit*, sung by 28 children from the Godwin Junior School in East London,

opens with the line: '*Always try your best and co-operate, always help each other and participate*'. Reflecting on his childhood, Lyons questions how personal milestones and biographies get rewritten by political narratives.

Viewers are invited to participate by singing this song, and others, karaoke-style within the installation. Aided by interactive viewfinders, audiences can navigate a landscape of Olympic 'ruinalia', where the initial euphoria of transformation dissolves into the barren, neoliberal framework that remains: a city rebranded as a site of 'Work, Play, Life'.

Oscar Lyons (b.1994, UK) is working across mediums including video, participatory performance, documentary theatre, text and games. Lyons encourages participants and audiences to engage with the political imaginaries active within specific sites and contexts. His work, often in collaboration with others, addresses the ideologies and agencies behind these imaginaries, revealing how they shape our ways of seeing, our behaviour and aesthetics. Lyons holds a BFA from Falmouth School of Art in England.

'a:bitaz, 2025

"Alphabet wrote culture e.g. dictionary dinosaur devil doll drunk and chauvinist." – Denne sætning er et uddrag fra *'a:bitaz*, som udspringer af Vinícius Maffei igangværende udgivelsespraksis, *Betraying Gestures*. Værket iscenesætter sprogets ustabilitet – dets forræderiske tendenser og genopfindelser. Her bliver ord fra en ordbog (præsenteret på papir i deres leksikale form) arrangeret i fragmenterede tekster, der bryder med deres oprindelige form og funktion. Med denne appropriation af rigide didaktiske udtale-lydklip fra Collins Dictionary slår Maffei sproget i stykker og skaber en ny grammatik.

I *'a:bitaz* har Maffei givet sine nye ordsammensætninger videre til Call Mark Video Collective, der oversætter dem til video. Gennem denne forskydning viser værket os, hvad der sker, når ord optræder på skærmen.

Call Mark Video Collective er et gådefuldt amerikansk kollektiv fra San Diego, der i årtier har arbejdet med mediehistorier. I værket her bruger de Maffei's ord som råmateriale og omformer dem i klipperummet. I denne proces benytter de optagelser af de personer, der har til opgave at formidle Collins Dictionarys engelske udtale til verden. Call Mark viderefører Maffei's narrative metode og hverver de selv samme skuespillere, der står bag ordbogens instruktioner – men her omarbejdes deres kroppe, ord og gestik for at formidle nye, Jorge Luis Borges-lignende fortællinger.

Vinícius Maffei (f.1996, BR) er forfatter og billedkunstner. Gennem *Betraying Gestures* – en udgivelsespraksis, der bevæger sig i krydsfeltet mellem forlag, roman, nyhedsbrev, subjekt og metode – bruger Maffei det at skrive som en proces, der ikke kun er konstruktivt skabende, men også informativ. Og det at udgive som en proces, der ikke kun er informativ, men også konstruktivt skabende. Maffei's arbejde kredser om den gentagne cyklus af udgivelse og skrivning, der finder sted omkring udstillinger, bøger, oplæsninger og kunstbogmessen; ofte i samarbejde med andre kunstnere, forlag og steder. Maffei har en BFA fra Fundação Armando Álvares Penteado, São Paulo.

Call Mark Video Collective er et videokollektiv med base i San Diego, Californien. Siden begyndelsen af 1980'erne har de produceret film, videoinstallationer, videokunst, samarbejder, reklamer, events, performances, publikationer, konflikter m.m. På tværs af årtierne og en skiftende medlemsskare har de holdt fast i et stærkt engagement i mediekritik og et ønske om at trænge igennem medierne – et ønske, der løbende får konkurrence af en samtidig tendens til fragmentering.

21. Vinícius Maffei in collaboration with Call Mark Video Collective

52

'a:bitəz, 2025

'Alphabet wrote culture e.g. dictionary dinosaur devil doll drunk and chauvinist.' – This is an excerpt from the world of 'a:bitəz. Rooted in Vinícius Maffei's ongoing publishing practice, *Betraying Gestures*, this work is a performance of the instability of language – its betrayals, its reinventions. Here, dictionary words (presented on a handout in their lexical form) are arranged into fragmented scripts that defy their original function. In reappropriating didactic, rigid English pronunciation clips produced by Collins Dictionary, Maffei breaks language and invites us to embrace a new grammar.

In 'a:bitəz, Maffei passes his words to Call Mark Video Collective to translate them into video. Through this deferral, the work shows us what happens when words enter the screen.

Call Mark Video Collective, known for their elusive, decades-long engagement with media histories, takes up Maffei's words as raw material, reshaping them in the editing room. To do so, they rely on footage of the individuals tasked with communicating Collins Dictionary English to the world. Call Mark embraces Maffei's inventive narrative method and enlists the very actors who are tasked with the dictionary's instruction: their bodies, words and gestures now reconfigured to transmit new, Jorge Luis Borges tales.

Vinícius Maffei (b.1996, BR) is a writer and visual artist. Through *Betraying Gestures* – a publishing affair shifting between publisher, novel, newsletter, subject and methodology – Maffei writes not only as a constructive process but also as an informative one, and publishes not only as an informative process but also as a constructive one. Maffei is preoccupied with the iteration of publishing and writing in exhibitions, books, readings and art book fairs, frequently collaborating with other artists, publishers and spaces. Maffei holds a BFA from Fundação Armando Alvares Penteado, São Paulo.

Call Mark Video Collective is a video collective based in San Diego, California. Since the early 1980s, they have produced films, video installations, video art, collaborations, adverts, events, performances, publications, beefs, etc. Across many years and members, what remains constant is their commitment to media critique, desire for permeation and – competing with that desire – a tendency towards fragmentation.

22. Anne Holm Nielsen

53

DOOMESTIC, 2025

DOOMESTIC er en skulpturel installation bygget op som en murstensvæg. Værket inviterer til refleksion over det klaustrofobiske grænseland mellem social overvågning, hjemmeliv, moderskab og kontrollens mange former. For Anne Holm Nielsen er privatsfæren gennemboret af blikkene fra utallige øjne – overvågningen er indlejret i væggene på de rum, hun bebor. Hjemmet er ikke længere et fristed, men en skueplads for et påtrængende, undertrykkende publikum af smugkiggere, der konstant følger med.

Skulpturen afspejler de smuldrende grænser mellem hjemmet og samfundet, hvor intimitet og iagttagelse støder sammen. I værket arbejder kunstneren med sin egen oplevelse af moderskabet, der har skærpet hendes bevidsthed om iagttagelsens indtrængen i selv de mest private rum. Hun reflekterer over, hvordan data – både hårde og bløde – opsamles og analyseres, og hvordan moderskabet gøres til genstand for offentlig måling og vurdering. Hver sprække og ujævnhed vidner om en gradvis nedbrydning af privatlivet og de vægge, der på samme tid både beskytter og begrænser.

DOOMESTIC-sfæren fungerer som et mikrokosmos for større samfundsmæssige problematikker – fra statslig og kommerciel overvågning til den, der finder sted i vores allermost intime rum. Hjemmets stille rutiner kan hurtigt glide over i noget, der indskrænker og indespærre, og det hjemmeliv, der synes ukompliceret, viser sig

at være et knudepunkt – ikke blot for overvågning, men for følelsesmæssig og social konflikt.

Anne Holm Nielsen (f. 1994) er billedhugger og installations-kunstner. Hendes værker afsøger krydsfeltet mellem byrummet, globalisering, arkæologi og systemer for social kontrol og overvågning. Ved at bearbejde materialer og miljøer søger hun at skabe totaloplevelser, der reflekterer over, hvordan disse kræfter former menneskelig adfærd, identitet og interaktion. 'Byen' fungerer som en metaforisk baggrund i Holms praksis; et sted, hvor strukturer og magtsystemer flettes sammen og manifesterer sig i både de byggede omgivelser og de usynlige kontrolmekanismer. Holm har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

DOOMESTIC, 2025

DOOMESTIC is a sculptural installation in the form of a brick wall. As an artwork, it presents a reflection on the suffocating intersection of social surveillance, domestic life, motherhood and forms of control. To Anne Holm Nielsen, the brick structure stands etched with the imprints of countless eyes, their surveillance ingrained in the very walls of the spaces she inhabits. For her, the domestic realm is no longer a sanctuary; it is a stage for unseen watchers, their gaze both oppressive and invasive.

The sculpture reflects the fractured boundaries between home and society, where intimacy and observation collide. Through it, the artist wrestles with her own experience of motherhood, a transformed state that heightened her awareness of ubiquitous surveillance structures. She thinks about how data – whether soft or hard – is extracted and analysed, transforming motherhood into a subject of public measurement and judgement. Every crack, every ridge, speaks of privacy eroded, composing the walls that protect and confine.

The *DOOMESTIC* sphere serves as a microcosm of larger societal themes, encompassing commentary on a range of surveillance from those led by the state, to the surveillance of corporations, to the surveillance taking place in our very intimate, private lives. The routine and quiet life associated with domesticity can easily slip into a feeling of confinement, transforming it from something seemingly simple to something

charged with emotional and social complexity as well as surveillance.

Anne Holm Nielsen (b.1994) is a sculptor and installation artist. Her work delves into the intersections of urban spaces, globalisation, archaeology and systems of social control and surveillance. Through the manipulation of materials and environments, she aims to create immersive experiences that reflect on how these forces shape human behaviour, identity and interaction. 'The city' serves as a metaphorical backdrop in Holm's practice; a place where structures and systems of power intertwine, manifesting in the built environment and the unseen mechanisms of control. She holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Profit, 2025

I *Afgang 2025* har Anne Holm Nielsen og Valdemar Bisgaard Thomsen slået sig sammen, som de også gør privat, for at skabe et værk, der smelter deres kunstneriske arbejde sammen med deres private tilværelse som nybagte forældre. I deres respektive værker udforsker de begge kunstnere forskellige former for social og politisk fremmedgørelse. På *Afgang 2025* præsenterer de en fælles installation, der består af 60 flasker modernælk – til salg.

Modernælk hyldes ofte som den ultimative ernæring til spædbørn og er i nogle markeder blevet en handelsvare, der videresælges for profit. Udbredelsen af mælkebanker og onlineplatforme, der fremmer handel med modernælk, rejser en kompleks debat om regulering af dette marked. Videresalg af modernælk fører økonomiske og etiske udfordringer med sig, fra prisgennemsigtighed til sikkerhed og korrekt håndtering.

Ved at sætte modernælken til salg peger kunstnerne på absurditeten i en kapitalistisk økonomi, der kan gøre hvad som helst til en handelsvare, så længe der er udsigt til *profit*.

22. Anne Holm Nielsen &
26. Valdemar Bisgaard Thomsen

56

Profit, 2025

Anne Holm Nielsen and Valdemar Bisgaard Thomsen come together in *Afgang 2025*, as they do in life, to produce a work that merges their individual artistic practices with their personal life as new parents.

In their respective works, both artists interrogate different forms of socio-political alienation. Here, they present an installation composed of 60 bottles of breast milk – for sale.

Breast milk is often hailed as the best nutrition for infants and has become a commodity in certain markets, with some individuals reselling it for profit. The rise of milk banks and online platforms facilitating the exchange of breastmilk underscores a complex debate about the regulation of this market. Reselling breast milk introduces economic and ethical challenges, from pricing transparency to ensuring safety and the proper handling of milk.

On display here, the artists highlight the absurdity of this commodity and how it participates in a capitalist economy that will commodify anything, if it is guaranteed to make a *profit*.

23. Signe Ralkov

57

Flash and Flicker
Coronation Day, POV
2025

Signe Ralkovs afgangsværk er inspireret af et kort øjeblik på tronskiftedagen, som hun fangede i en videooptagelse fra sit ateliervindue med udsigt over Kongens Nytorv. Hendes optagelse følger Danmarks, på det tidspunkt, nykronede konge, Frederik X. Med et stillbillede fra videoen har Ralkov i sine malerier langsomt rekonstrueret det splitsekund, hvor kongen passerede i sin karet.

I malerierne fremstår Frederik X arbitrær og diffus for beskueren – i skarp kontrast til den hypersynlighed, der omgav landets mest offentlige skikkelse på hans livs muligvis vigtigste dag. Ralkov tilslører portrættet med kraftfulde, stofflige farver, der dominerer kompositionen og overdøver figurationen. Det ene maleri fremstår monumentalt, mens det andet er mindre og måske zoomet ud. Efterhånden som værkerne bevæger sig fra afdæmpede nuancer mod dybere røde pigmenter, må øjet opgive at skimte en form og give sig hen til samspillet mellem synlighed og uigennemsigthed.

Malerierne benytter sig af den performative personas tiltrækningskraft for at sætte spørgsmålstejn, ikke blot ved repræsentationer af magt, men også ved dets konsumering – hvordan billeder på én gang cirkulerer, forskønner og kritiserer. Med stærk sensibilitet for maleriets formsprog fortsætter Ralkov undersøgelsen fra hendes tidligere værker, der handler om vores kollektive billedproduktion,

og Ralkov præsenterer denne gang en forunderlig og dragende refleksion over magtens strukturer.

Signe Ralkov (f.1997) bor og arbejder i København. Hendes værker udforsker samspillet mellem konsumtion og intimitet gennem iterative motiver og symbolske kompositioner. Hun reflekterer over billeders autonomi og kredsløb, og afslører abstraktionen af deres uforudsigelighed og tidslighed. Ralkov har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Flash and Flicker
Coronation Day, POV
 2025

Signe Ralkov's graduation work is inspired by a brief moment captured in a video she recorded on coronation day from her studio window, which faces Kongens Nytorv. The subject portrayed in the video is Frederik X, then newly crowned King of Denmark. Painting from a video still, she slowly reconstitutes the split-second when the King passed by in his carriage.

Frederik X is presented here in ambiguity, indiscernible to us, a stark contrast to the hyper-visibility of Denmark's most public figure on his most important day. Ralkov blurs his likeness through materially rich and imposing hues that overtake figuration and command the painting. One painting stands monumental in scale, while the other is smaller, perhaps zoomed out. As the works move from desaturated colours into deeper red pigments, our eyes no longer attempt to make out a form, and we surrender to the interplay of visibility and opacity.

Drawing on the allure of performative personas, the paintings question not only the portrayal of power but also its consumption – how images circulate, decorate and critique simultaneously. With a keen sensitivity to the language of painting itself, Ralkov continues the line of interrogation present in her previous works of our collective image production, this time presenting an unsettling yet compelling reflection on power structures.

Signe Ralkov (b.1997) is based in Copenhagen. Her work explores the interplay of consumption and intimacy through reiterative motifs and symbolic compositions. She reflects on the autonomy and circulation of images, revealing the abstraction of their unpredictability and temporality. Ralkov holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Untitled, 2025

Jakob Rekve er igen og igen vendt tilbage til et bestemt stykke skov i Sverige sammen med sin familie. For nogle år siden blev en del af skoven fældet og der opstod en lysning. I sit værk til *Afgang 2025* overfører Rekve dette tomrum i skoven til et lærred gennem en serie bloktryk i kul.

Værket, hvis store format afviger fra kunstnerens øvrige arbejde, forvandler landskabet til et abstrakt og sanseligt rum. Den repetitive udveksling af skovens elementer på lærredet skaber dybde, tekstur og bevægelse. For Rekve er gentagelsen et redskab til at forene det flade med det rummelige. Kunstneren er ikke alene om at skabe værket – træet, han arbejder med, 'taler' også i kraft af sin taktile tilstedeværelse, der forstærker værkets materialitet.

I kunsthistorien er landskabsmalerier ofte mere end blot gengivelser af steder – de skaber også rum. Her frisætter Rekve sit værk fra det stedspecifikkes byrde og skaber i stedet en tidløs rumlig omorganisering, der fremmaner træ og skygge i et flimrende samspil.

Jakob Rekve (f. 2000, DK) arbejder primært med maleri og forskellige tegneteknikker på lærred, herunder oliemaling, trækul, pastel, farveblyant og filtpen. Hans værker skildrer ofte landskaber. Rekve har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Untitled, 2025

Jakob Rekve has often visited a particular patch of forest in Sweden with his family. A few years ago, the trees in a portion of this forest landscape were cut down, leaving a clearing. In his presentation for *Afgang 2025*, Rekve translates the negative space of this field in the forest onto a canvas through a series of charcoal woodblock prints.

The composition, larger than his usual scale, transforms the landscape into an abstracted, immersive space. A repetitive exchange of the forest elements on the canvas creates depth, texture and movement. For Rekve, repetition is a tool to unite the flat with the spacious. The artist is not the only agent in creating this work; the wood he uses also 'speaks', adding a tactile presence that enhances the materiality of the piece.

In the history of landscape art, the artwork is usually not merely a representation of a place, but also a production of space. Here, Rekve frees his artwork from the representational burden of place, producing instead a timeless spatial reorganisation that offers a fleeting interplay of tree and shadow.

Jakob Rekve (b.2000, DK) works primarily with painting and various drawing techniques on canvas, including oil paint, charcoal, pastel chalk, coloured pencil and marker. His works often depict landscapes. He holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

THINGS FALL APART, 2025

THINGS FALL APART er et monumentalt gipsrelief på 12 meter. Som modspil til de klassiske relieffer, der flankerer indgangen til Kunsthall Charlottenborg, fremsætter *THINGS FALL APART* nye, konstituerende repræsentationer – et radikalt bidrag til en ny epoke.

I genkendelige skildringer – til tider ironiske, til tider humoristiske – evner tahir at destabilisere dominerende fortællinger og udfordrer rigide opfattelser af identitet og historie.

Værkets titel er lånt fra Chinua Achebes anti-koloniale roman fra 1958 med samme navn, hvis tematikker tahir trækker på i en refleksion over sin irakiske herkomst. I tråd med denne anti-koloniale tradition benytter han sig af en fragmenteret narrativ struktur, der spejler moderne irakisk litteratur – en litteratur kendetegnet af diskontinuitet og brud, formet af et århundrede med krig, traume, erindring og eksil. Ligesom Achebe forsøger tahir at skabe mening i det kaos,

der opstår, når en gammel kolonialistisk verdensorden kollapser.

Indgraveret i relieffets overflade finder man et væld af referencer - logoer fra irakiske importvarer, memes, raptekster, familieportrætter, klassiske malerier og håndskrevne noter – der sammen fremkalder nye, associative betydninger. tahir overfører disse kontekstuelle koder og krypterede billeder, som normalt cirkulerer i massemedierne, til skulpturel form for at udforske ikke-lineære

fortællinger om kulturudveksling, maskulinitet og diasporisk fordrivelse.

ihsan saad ihsan tahir (f.1995) arbejder på tværs af maleri, tegning, skulptur og tekst, og kredser i sine værker om begreber som klasse, kulturel udveksling, fordrivelse og maskulinitet. Hans praksis undersøger ofte migrationens narrativer, moderne litteratur, personlige historier og sprog – herunder også, hvordan vi udveksler og formidler disse temaer, og hvordan vores forhold til det faktuelle formes af disse udvekslinger. tahir har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

THINGS FALL APART, 2025

THINGS FALL APART is a monumental 12-metre-long plaster relief. As a counterweight to the classical reliefs that flank the entrance to Kunsthal Charlottenborg, *THINGS FALL APART* offers fresh, constitutive representations – a radical offering for a new epoch. In his familiar, sometimes ironic, sometimes humorous depictions, ihsan saad ihsan tahir directly destabilises dominant narratives, challenging rigid perceptions of identity and history.

Borrowing his title from Chinua Achebe's anti-colonial novel of the same from 1958, tahir draws on the book's themes to reflect on his own Iraqi heritage. Following this anti-colonial tradition, he employs a fragmented narrative structure that also exists in contemporary Iraqi literature, which, shaped by a century of conflict, is marked by discontinuity and gaps that reflect war, trauma, memory and exile. Like Achebe, tahir tries to make sense of the chaos that emerges when an old, colonial world order collapses.

The relief's surface is engraved with a medley of references – logos from Iraqi imports, memes, rap lyrics, family portraits, classical paintings and handwritten notes – brought together to create new, associative meanings. tahir brings these contextual codes and encrypted visuals – typically circulated in the mass media – to sculptural form, telling stories of cross-cultural exchange, masculinity and diasporic displacement through a non-linear narrative.

ihsan saad ihsan tahir (b.1995) produces work across painting, drawing, sculpture and writing, that revolve around notions of class, cultural exchange, displacement and masculinity. His practice often examines narratives of migration, modern literature, personal histories and language, how we exchange these themes, and how our relation to factuality is formed by those exchanges. He holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Fox and mirrors, 2025

For nogle år siden, da Valdemar Bisgaard Thomsen boede i en van i udkanten af København, stødte han i det tidlige morgengry på en ræv. Det stilfærdige møde med dette dyr, som er hjemmevant i byen og alligevel vildt, satte sig i ham, og han begyndte at reflektere over rævenes færden i menneskeskabte rum, deres lusken i periferien af det urbane liv. Siden da har han mødt adskillige ræve i Københavns gader – og endda i Billedhuggerhaven på Kunstakademiet.

Bisgaard Thomsen blev optaget af rævens historie og begyndte at samle på udstoppe ræve, som han fandt rundt omkring i landet hos ældre ejere, der engang havde betragtet dem som trofæer. I denne installation frigøres rævene fra deres fortid som statiske relikvier og får nyt liv i en drømmeagtig scene. Rævene står sammen med spejlglas, der leder tankerne hen på lacanske teorier om selvopfattelse (eller måske bare på selfien) og genspejler rævene såvel som beskueren i et tvetydigt spil af billede, konfrontation og (selv)bevidsthed.

Bisgaard Thomsen arbejder lidt ukonventionelt med readymades og fundne materialer, der her udviser grænsen mellem bevaring og forvandling. Rævene er ikke eksotiske, men velkendte, fastfrosset i tid, svævende et sted mellem stilstand og liv. De synes at fremsætte en kæk kritik af, hvordan vi forholder os til de dyr, vi deler byen med – de er ikke længere vilde, men heller aldrig helt domesticerede.

Valdemar Bisgaard Thomsen (f. 1993) skaber kunstværker, der bygger på forskningsbaserede spørgsmål og tværfaglige processer, p.t. med et særligt fokus på globalisering og kapitalismens nye højder. I sin kunst sammenstiller han ofte en blanding af personlige, fundne og originale objekter, der fremvises som installationer. I en praksis, hvor skulptur, fotografi og ind imellem også videooptagelser bruges som kunstneriske udtryksformer, undersøger han mediernes formelle og konceptuelle kvaliteter; minimalt, men ladet. Bisgaard Thomsen har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Fox and mirrors, 2025

A few years ago, Valdemar Bisgaard Thomsen had a chance encounter with a fox in the early dawn while living in a caravan on the outskirts of Copenhagen. In this serene, quiet moment, he was struck by the creature – both city-native and wild – and began thinking about the way these animals navigate human spaces, lingering on the edges of urban life. Since then, he encountered many foxes on the streets of Copenhagen, even one in the garden of the art academy's Sculpture School.

Preoccupied with these creatures' stories, he started collecting taxidermy foxes, sourcing them from elderly owners across Denmark who once saw them as trophies. In this installation he gives these foxes a second life, stripped of their past as static relics and placed within a dreamlike, mirrored scene. The foxes stand in front of a glass mirror that evoke Lacanian notions of self-perception (or, more simply, a selfie), reflecting both the foxes and the viewer in an ambiguous cycle of image and consciousness.

Here, in contrast to some of his previous works, Bisgaard Thomsen embraces the readymade, working with found materials that blur the line between preservation and transformation. Not exotic, but familiar, the foxes exist in a frozen moment, suspended in a state between stillness and animation. These foxes pose a bold critique of how we relate to the animals that share our cities – no longer wild, but never fully domesticated.

Valdemar Bisgaard Thomsen (b.1993) creates works of art which encompass research-based questions and interdisciplinary processes, currently with a focus on globalisation and capitalism's new heights. He often brings together personal, found and original objects presented as installations. Using sculpture, photography and sometimes video recordings as modes of artistic expression, his practice is grounded in an engagement with the formal and conceptual qualities of the medium, focused on the minimal but loaded. Bisgaard Thomsen holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Profit, 2025

I *Afgang 2025* har Anne Holm Nielsen og Valdemar Bisgaard Thomsen slået sig sammen, som de også gør privat, for at skabe et værk, der smelter deres kunstneriske arbejde sammen med deres private tilværelse som nybagte forældre. I deres respektive værker udforsker begge kunstnere forskellige former for social og politisk fremmedgørelse. På *Afgang 2025* præsenterer de en fælles installation, der består af 60 flasker modernælk – til salg.

Modernælk hyldes ofte som den ultimative ernæring til spædbørn og er i nogle markeder blevet en handelsvare, der videresælges for profit. Udbredelsen af mælkebanker og onlineplatforme, der fremmer handel med modernælk, rejser en kompleks debat om regulering af dette marked. Videresalg af modernælk fører økonomiske og etiske udfordringer med sig, fra prisgennemsigtighed til sikkerhed og korrekt håndtering.

Ved at sætte modernælken til salg peger kunstnerne på absurditeten i en kapitalistisk økonomi, der kan gøre hvad som helst til en handelsvare, så længe der er udsigt til *profit*.

Profit, 2025

Anne Holm Nielsen and Valdemar Bisgaard Thomsen come together in *Afgang 2025*, as they do in life, to produce a work that merges their individual artistic practices with their personal life as new parents.

In their respective works, both artists interrogate different forms of socio-political alienation. Here, they present an installation composed of 60 bottles of breast milk – for sale.

Breast milk is often hailed as the best nutrition for infants and has become a commodity in certain markets, with some individuals reselling it for profit. The rise of milk banks and online platforms facilitating the exchange of breastmilk underscores a complex debate about the regulation of this market. Reselling breast milk introduces economic and ethical challenges, from pricing transparency to ensuring safety and the proper handling of milk.

On display here, the artists highlight the absurdity of this commodity and how it participates in a capitalist economy that will commodify anything, if it is guaranteed to make a *profit*.

HIDDEN CENTER
real time
real time
2025

Adam Varabs skulpturelle værker skaber et andet forhold mellem rum og materialitet, end vi er vant til. I *HIDDEN CENTER* opstår denne rekonfigurering gennem en række spændinger: Mellem det kantede og det kurvede, struktur og ornament, stabling og lagdeling.

Tilsammen fortæller disse kontraster en bredere historie om det personlige og intime inden for modernitetens industrialiserede systemer. Varab undersøger gitteret – både som en æstetisk struktur og som en optisk kritik af universalitetsbegrebet. Skulpturen er udformet med stor omhu med dybe snit udsåret i en træstamme for at skabe et modulopbygget fletværk.

HIDDEN CENTER trækker på arkitektoniske traditioner og teknikker, hvor mønstringer væver lys ind i fragmenterede rum. For Varab, hvis praksis ofte strækker sig ud over skulptur og ind i nye medier, er værket også en leg med genre og form – et møde mellem gitterets matematik og klassisk celluloid-ark animation. Han former værket som et følelsesmæssigt trin-for-trin forhold til moderne materialer, der balancerer mellem det solide og det transparente.

Vægskulpturen *real time* er en brugt termoplastisk fiktionsmaske, som Varab har skaffet fra et hospital. Masken fungerer både som artefakt og intervention. Den bruges typisk ved MR-scanninger, hvor patientens hoved fastholdes

under behandlingen for at minimere bevægelse. I denne sammenhæng bruges mønsteret og markeringerne til at kortlægge og lokalisere, hvor strålebehandlingen skal rettes i MR-maskinen. At identificere et aftryk af en menneskelig form er på en og samme tid en rigid teknologi og en delikat handling – foretaget af et simpelt fysisk værktøj, der nemt lader sig permutere.

Adam Varab (f. 1993, DK/US) arbejder med skulptur, video, fotografi og tekst. Hans forskningsbaserede praksis spænder over temaer som spiritualitet, nuanceret håndværk, virtualisering, tidslighed og intimitet. Hans værker, der ofte sammenstiller historiske former på kontrastfyldt vis, kredser om materielle begrænsninger og om at forbinde tradition, accelerationsprocesser og de måder, hvorpå disse kræfter registreres. Varab har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

HIDDEN CENTER
real time
real time
2025

Adam Varab's sculptural works offer an altered relationship between space and materiality. In *HIDDEN CENTER* this reconfiguration entails a series of tensions: between angled and curved, structure and ornament, stack and layer.

Together, these contrasting elements tell a broader story of the role of the personal and the intimate within modernity's industrialised systems. Varab's research examines the grid as both an aesthetic structure and an optical critique of universality. The sculpture is patiently carved, made with stark mark-making onto a single dried log and crafted into modular lattice-work. *HIDDEN CENTER* draws on an architectural tradition and technique that uses light, interlacing in fragmented spaces. For Varab, whose artistic practice often extends beyond sculpture into new media, the work also plays with genre and form, between lattice-computation and celluloid animation. He casts it as an emotive, ladder-like relationship with contemporary materials, balancing between solidity and transparency.

The wall-mounted sculpture, *real time*, is a used radiation therapy thermoplastic mask which Varab acquired from a hospital. It functions as both an artefact and an intervention. The mask is typically used in MRI procedures when a patient is strapped onto the table of the machine to restrict movement. In this process, the

pattern and registration are used to map and locate where to focus the radiation together with the MRI. Identifying an imprint – a human form – and its porosity, it is also a simple physical tool to permutate.

Adam Varab (b.1993, DK / US) is an artist who works with sculpture, video, photography and writing. His research-driven practice spans spirituality, nuances within craftsmanship, virtualisation, temporality and intimacy. Often contrasting historical forms, the work centres around material constraint and on hyphenating tradition, acceleration processes and the ways these forces are registered. Varab holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Die Ewige Suppe, 2025

Die Ewige Suppe er en surrealistisk dukketeater-opera, der udspiller sig på en bar, hvor hovedpersonen – en keramisk dukke, modelleret over kunstneren selv – deler fragmenterede, men skelsættende minder fra sit liv, herunder graviditet, fødsel og det tidlige moderskab. Ellinor Åslund trækker på keramikens modsætninger – dens plasticitet og stivhed – for at skildre kroppens voldsomme forvandlinger under en fødsel. I stykkets klimaks koges slimede, klæbrige, frastødende organer sammen til en gryderet, der sætter eksistensens absurditet i relief. Efterhånden som operaen skrider frem, scene for scene, udbygges disse eksistentielle erfaringer til en bredere samfundskritik, der gransker fremmedgørelse og kulturel kontrol. Baren forvandles til en drejescene, hvor sygeplejersker, eventyrfigurer, spøgelse fra Trediveårskrigen, nationalistiske gadebogssælgere og bureaukratiske håndhævere krydser hinandens veje for

derved at synliggøre sammenfiltringerne mellem personlige og kollektive historier.

Den filmede dukkeforestilling udstilles sammen med dens fysiske scene og karakterer i en teatral sk gengivelse af Åslunds personlige fortælling. Med håndlavede keramiske dukker, sirlig ornamentering og et overdådigt partitur udfolder *Die Ewige Suppe* sig som en evighedssuppe – et foranderligt sammenkog af minder, drømme og politiske virkeligheder.

Ellinor Åslund (f.1991) er kunstner, forfatter og musiker bosat i Malmö og København. Åslund arbejder med en både sanselig og grotesk world-building for at formidle poetiske narrativer i en blanding af installations-, video- og performancekunst. Åslund har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler.

Die Ewige Suppe, 2025

Die Ewige Suppe is a surreal doll-theatre opera set in a bar, where the protagonist – a ceramic doll modelled after the artist – narrates fragmented yet pivotal memories from her life, including, but not limited to, pregnancy, childbirth and early motherhood. Ellinor Åslund relies on the malleable yet stiff qualities of ceramics to translate the visceral, organic bodily transformations that take place during childbirth. In a climactic scene, slimy, sticky, disgusting organs are cooked into a stew, throwing the absurdity of human existence into high relief. As the operatic performances proceed scene by scene, these deeply existential experiences expand into broader social critiques, exploring themes of alienation and cultural control. The bar transforms into a shifting stage where hospital nurses, fairy tale figures, ghosts from the Thirty Years' War, nationalist street booksellers and bureaucratic enforcers converge, revealing how personal and collective histories interweave.

This filmed puppet performance is exhibited alongside its physical stage and characters in a theatrical rendering of Åslund's personal history. With hand-crafted ceramic puppets, intricate ornamentation and a richly layered musical score, *Die Ewige Suppe* unfolds like a perpetual stew – an ever-evolving mixture of memories, dreams and political realities.

Ellinor Åslund (b.1991) is an artist, writer and musician living in Malmö and Copenhagen. Åslund works with sensual and grotesque world-building to convey poetic narratives in a mix of installation, video and performance. Åslund holds a BFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts.

Afgang 2025

Kunsthall Charlottenborg
12. april – 10. august 2025
Føråbning 11. april

Kurator: Mariam Elnozahy
Tekster: Mariam Elnozahy
Biografier: Kunstnerne
Oversættelse: Jennifer Russel,
René Lauritsen, Trine Riel
Korrektur: Susannah Worth
Design: Andreas Peitersen

Udstillingen er støttet af:
15. Juni Fonden, Augustinus
Fonden, Det Obelske Familiefond,
William Demant Fonden.

Afgang 2025

Kunsthall Charlottenborg
April 12 – August 10 2025
Opening: April 11

Curator: Mariam Elnozahy
Texts: Mariam Elnozahy
Biographies: The artists
Translation: Jennifer Russel, René
Lauritsen, Trine Riel
Proof reading: Susannah Worth
Design: Andreas Peitersen

The exhibition is supported by:
15 June Foundation, Augustinus
Foundation, Obel Family Foundation,
William Demant Foundation.

I forbindelse med udstillingen
afholdes *Afgang LIVE*; to
aftener med guidet rundvisning,
oplæsninger og performances.
Onsdag den 30. april.
Onsdag den 21. maj.

Information om yderligere events:
se kunsthallcharlottenborg.dk

For yderligere informationer om
kunstnerne se: afgangskataloget.dk

The exhibition is accompanied
by *Afgang LIVE*; two evenings
with guided tours, readings, and
performances.
Wednesday, April 30.
Wednesday, May 21.

For more information
on further events: visit
kunsthallcharlottenborg.dk

For more information about the
artists see: afgangskataloget.dk

